

"ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

Ἄριθ. 31

10 Νοεμβρίου 1978

Γραφεῖα : Ὁδὸς Μαυρομιγᾶλη 7 - Τ. 143
Τηλ. 36.34.152 — 65.11.669

Κύριον
Τσιροπανλῆν Ζαχρ.
Καθ/τῆν Παν/μίου
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1978

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ,,

1. Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ — ΣΠ. ΚΑΛΛΙΑΦΑ: Σπυρίδων Λάμπρος, Α' Έκδοσις, 1961, Β' Έκδοσις, 1967.
2. ΣΠΥΡ. ΚΑΛΛΙΑΦΑ — ΛΑ. ΒΑΜΒΕΤΣΟΥ — ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΚΟΖΑΝΗΣ — Γ. ΑΧ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ: Σπυρίδων Βλάχος, έ από Ίωαννίνων 1961, Β' Έκδοσις 1970.
3. Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ — ΣΠ. ΚΑΛΛΙΑΦΑ: Δημήτριος Σ. Μπαλάνος, Α Έκδοσις 1961, Β' Έκδοσις 1963.
4. Γ. ΑΧ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ: Η συμβολή της Ήπειρου εις τους αγώνιας υπέρ της ελευθερίας, 1963, Β' Έκδοσις 1970.
5. ΛΑΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ: Ο μύθος της αλβανικής συμβολής εις την ανεξαρτησίαν τής Ελλάδος, 1963.
6. ΙΩ. ΕΞΑΡΧΟΥ: Ο οικονομικός πραγματισμός του ήπειρωτικού χώρου, 1963.
7. Γ. ΑΧ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ: Γεώργιος Χατζής - Πελλερέν, έ ήπειρώτης αγωνιστής, έ δημοσιογράφος, έ ποιητής, 1964.
8. ΛΑΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ: Χρ. Χρηστοδασίλης, έ διηγηματογράφος έ λογογράφος, έ πατριώτης, 1965.
9. ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ: Θάνατος - Ανάστασις σε μαγικό - θρησκευτικά «δρώμενα» της λαϊκής λατρείας της Ήπειρου, 1965.
10. Γ. ΑΧ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ: Ίωάννης Κωλέττης, έ Ήπειρώτης Πρωθυπουργός, 1966.
11. ΛΑΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ: Η ξενιτειά και το δημοτικό τραγούδι, 1966, Β' Έκδοσις, 1970.
12. ΝΙΚΟΛ. ΤΣΑΚΑ: Πάργα, 1966.
13. ΚΩΝ. Δ. ΜΕΡΤΖΙΟΥ: Δημήτριος Θεοτοκόπουλος, 1966.
14. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΧ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ: Δροσουλίτες, Ήπειρος, Κρήτη, 1967.
15. ΓΕΩΡΓ. ΑΧ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ: Ο Γεώργιος Σταύρου και ή Έθνική Τράπεζα, 1967.
16. ΛΑΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ: Άγγελική Χατζημηγάλη και ή Ήπειρωτική λαϊκή τέχνη, 1967.
17. ΛΑΚΗ ΜΑΝΘΟΥ: Ήπειρώται εις την Ρουμανίαν (Α' και Β') 1967.
18. ΛΑΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ: Σχολεία και Διδάσκαλοι του Άλυτρώτου Έλληνισμού, 1967.
19. ΓΕΩΡΓ. ΑΧ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ: Ο Άλη πατάς από την άλλη πλευρά, 1968.
20. ΛΑΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ: Γ. Κατριώτης (Σκεντρέμπεης) 1969.
21. ΛΑΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ: Ήπειρος και Λακωνία. (Από την Σπλιάντζα έως τον Αυτόνομακόν Άγωνα 1914), 1968.
22. ΠΑΝΑΓ. ΓΡ. ΖΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Τα Έθνικά Κληροδοτήματα και αι πρός αυτά υποχρεώσεις της Πολιτείας, 1968.
23. ΜΙΧ. ΠΕΡΑΝΘΗ: Λορέντζος Μαβίλης, έ ήρωας του Δρίτσου, 1969.
24. ΔΗΜ. ΜΙΟΥΤΣΑΡΗ: Η Άπελευθέρωσις των Ίωαννίνων, 1969.

(μεταφέρεται σελίδα 28)

"ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

Ἄριθ. 31

10 Νοεμβρίου 1978

Γραφεῖα : Ὁδὸς Μαυρομιχάλη 7 - Τ. 143
Τηλ. 36.34.152 — 65.11.669

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

Ἡ «Ἡπειρωτικὴ Ἐταιρεία» ὀργανώνει τὴν Τετάρτην, 22 Νοεμβρίου 1978, ὥραν 7.30 μ.μ. εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας (Ἐλευθ. Βενιζέλου 22 — Ὀμήρου) τὴν πρώτην κατὰ σειράν πνευματικὴν ἐκδήλωσιν τῆς περιόδου 1978/79

Κατ' αὐτήν, μετ' εἰσήγησιν τοῦ Προέδρου, θὰ ὁμιλήσῃ:

Ὁ κ. Κ. Δ. Στεργιόπουλος με θέμα: Ἐκδοῦσαι Ἀργυροκαστριτῶν κατὰ τὸν Ἀγῶνα τοῦ '21. ..

Παρακαλοῦμεν ὅπως εὐαρεστηθεῖτε νὰ τιμήσετε τὴν Ἡπειρωτικὴν Ἐκδήλωσιν μετὰ τὴν παρουσία σας.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Ὁ Πρόεδρος
ΑΛΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΣΤΑΘΗΣ ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ

Ἡ ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ἩΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Τὰ Γραφεῖα τῆς Ἡπειρωτ. Ἐταιρείας μετεφέρθησαν στὸ ἰδιόκτητο Ἀκίνητο (πυρῆνας τῆς Πνευματικῆς Στέγης) ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη ἀριθ. 7, στὸ ρετιρέ τοῦ δού ὁρόφου.

Εἶναι ἀνοικτὰ καθημερινῶς τὶς πρωινῆς ὥρες.

Τηλέφωνο 36.34.152

ΠΩΓΩΝΙ:

Η ΔΟΞΑ ΚΙ Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ

Με τήν εύκαιρία τής συναντήσεως τριών
γενεών στις έκδηλώσεις τών 'Αποφοίτων.

**'Εντυπώσεις κι ανάδρομες τού Προέδρου τής
'Ηπειρ. 'Εταιρείας κ. 'Αλεξ. Χ. Μαρμπούλου**

«'Αρον κύκλω τούς όφθαλμούς σου, Σιών,
καί ίδε συνηγμένα τά τέκνα σου».

Περιγραφή τού Π. ΠΑΣΧΑΛΗ

Η Πωγωνιανή, ή ξακουστή παλιά Βο-
στίνα, πέρυσι μās ξάφνιασε με τίς έκδη-
λώσεις της (έκθεση φωτογραφίας, βιβλίου,
κεντήματος, έγκαίνια μουσείου και τό λαϊ-
κό πανηγύρι). Μās ξάφνιασε και φέτος
με μιá έκδήλωσή, πού 'δέν έχει τό ταίρι
της, ίσως στην 'Ελλάδα: Τή συνάντηση
600 και περισσότερων άποφοίτων μαθη-
τών τού Γυμνασίου Πωγωνιανής, πολλοί
άπό τούς όποιους μ' άσπρα μαλλιά σήμερα,
άλλοι όνόματα στά γράμματα και στις έ-
πιστήμες όλοι, πάντως, με καταβολές,
πού χρωστάνε σ' αυτό τό άκριτικό γυμνά-
σιο και στους δασκάλους τους. Κάτι άλ-
λο κείνα τά σχολεία και ιδιαίτερα τής
Πωγωνιανής, Κάτι άλλο κι οί δάσκαλοι
—καθηγητές. Και πού τά μέσα τά σημε-
ρινά;

Ό γιατρός κ. Κάπαρος, είχε πει στον
καθηγητή κ. Κομποτσο (πρόεδρο τού Δ.Σ.
του 'Ιδρύματος Βασιλέως Παύλου) όταν
πήγε, (ό δεύτερος) νά δει τήν Μαθητική
'Εστία (ένα άνάκτορο δόξκληρο): Πού
κ. Καθηγητά, νά είχαμε έμεις αυτά τά
μέσα, όταν μαθαίναμε γράμματα!

Μιά οργανωτική 'Επιτροπή έτοίμασε
όλο αυτό τό ξάφνιασμα: Τό συνέλαβε, τό

δούλεψε στο μυαλό τους και τό πραγματο-
ποίησε κατά τόν καλύτερο τρόπο. Όλη ή
όργάνωση είχε τήν τελειότητα Συνεργά-
στης ή Κοινότητα, ό Φιλεκαϊδευτικός
Σύλλογος και τό Παράρτημα τής ΕΠΗΜ
Πωγωνιανής και συνεργάστηκαν άδελφω-
μένα, για ένα σκοπό (χωρίς παρασκο-
πούς τό σύνηθες καινούργιο φαινόμενο).
Φυσικά, όπως συμβαίνει παντού τό έθνος
κράτησαν λίγοι, αλλά προς τιμή τής Πω-
γωνιανής, ούτε ένας κάτοικός της μικρός
και μεγάλος, δέν έμεινε χωρίς νά προσφέ-
ρει κάποια ύπηρεσία.

Όλη ή Πωγωνιανή μετείχε, δηλ γιόρ-
ταζε, δηλ μετείχε στην ύποδοχή αυτών
πού γαλούχησε τό Μεγάλο Σχολείο τους.
'Ελειπαν και πολλοί. Τά 6 άστέρια τού
Γυμνασίου Πωγωνιανής, δέν τά φόρεταν
μόνον 600. Είναι πολλοί. Πού, άλλοι δέν
μύδρεταν νά ανταποκριθούν σ' αυτή τή
θέλησή τους, άλλοι δέν υπάρχουν στη
ζωή, άλλοι είναι σέ μακρινές ξενιτειές
κι άλλοι άνήμποροι άπό τά γράμματα.

Κείνος πού δέν έλειπε άπό τό πανη-
γύρι αυτό ήταν ό μεγάλος πατέρας τού Γυ-
μνασίου ό Μεγάλος Δεσπότης Σπυρίδων
Βλάχος. Φτερούγισε πάνω άπό τούς πρώ-
τους —κι όλους— τούς μαθητές τού Γυ-
μνασίου του και τούς καμάρωνε. Δέν έλει-
πε κι ό συμπαραστάτης γιατρός Ζωΐδης.

Χρυσαιοί τής χαράς νέοι και νέες χορεύουν.

**“Ομιλος ανδρών και γυναικών στο «Ψίκι»
(πομπή) προς Μαθητική Έστια.**

ὁ πρῶτος πρόεδρος τοῦ Φιλεκαπαιδευτικοῦ Συλλόγου ποῦ ἦταν τὸ στήριγμα τοῦ Γυμνασίου. Καὶ ὄλοι, ποῦ διακόνησαν αὐτὸν τὸν φιλόμουσο Σύλλογο, ποῦ ἔμεινε καὶ μένει στὸ ὄψος του.

Περιγραφή δὲν μπορεῖ νὰ γίνεῖ! Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ δώσει τὴν εἰκόνα. Κανένας τὴν ἀτιμώσπαιρα. Τίς συγκινήσεις καὶ τίς χαρές. Ἀκόμα τὰ δάκρυα! Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ εἰκονογραφήσει αὐτὸ ποῦ συνέβαινε ὅταν συναντιώνταν συμμαθητὲς ἔπειτα ἀπὸ δεκάδες χρόνια. Τὴ συναισθήματα ποῦ δημιουργοῦνταν στὴν ψυχὴ τοῦ καθενὸς.

Θυμοῦνταν καθηγητὲς, θυμοῦνταν συμμαθητὲς, θυμοῦνταν τὴν παλιὰ Πωγωνιανή, τὸ παλιὸ Γυμνάσιο, τὸ παλιὸ οἰκοτροφεῖο. Φρόντισε δὲ ἡ ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ νὰ τοὺς τὰ θυμῆσει, μὲ παλιὰ ἀντικείμενα: τὸ γραφεῖο τοῦ Γυμνασιάρχου, τὸ ρολοῖ, εἰκόνες, θρανία, φωτογραφίες, χάρτες.

Τὴν ἐκδήλωση βοήθησε πολὺ ἡ ὑπαρξη τῆς Μαθητικῆς Ἑστίας. Ἐκεῖ δόθηκε τὸ μεγάλο γεῦμα, μὲ πλούσιο «μενοῦ» (μέχρι πίττες, ποῦ ἔφκιασε κάθε νοικοκυρὰ τῆς Πωγωνιανῆς).

Στὴν Ἑστία, ἔφτασαν ...ἱεροτελεστικά: Τὸ ξεκίνημα ἔγινε ἀπὸ τὸν πλάτανο. Σχηματίστηκε «ψίχι». Μπροστὰ τὰ ὄργανα Ἀκολουθοῦσαν νέες καὶ νέοι μὲ τοπικὲς ἐνδυμασίες κι' ἔπειτα ὄλοι οἱ προσκεκλημένοι —παλιοὶ μαθητὲς κι' ἐπίσημοι.

Κατάπληξη γιὰ τὴν ὀργάνωση καὶ τὴν τάξη τοῦ γεύματος. 600 άτομα σεβρίστηκαν σὲ χρόνον ρεκόρ: σὲ 20' λεπτά! μὲ τὰ φαγητά, τὰ ποτά, τὰ φροῦτα.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Ἀπὸ μέρους τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴ συνάντηση αὐτὴ, τὸ γιορτάσι

τῶν μαθητῶν τοῦ ἱστορικοῦ Γυμνασίου Πωγωνιανῆς, χαιρέτησε ὁ παλιὸς μαθητὴς του, ποῦ τὸ ὑπηρετήσε κι' ὡς καθηγητὴς κι' Κώστας Κωτσούλας, ὑποδιευθυντῆς Ο.Τ.Ε. συγκροτήματος Ἡπείρου.

Ἐπίσης χαιρέτησαν τοὺς μαθητὲς καὶ παρισταμένους:

—Ὁ κ. Π. Οἰκονομίδης, συνταξιούχος Γυμνασιάρχης (ὁ παλιότερος ἀπὸ τοὺς παρισταμένους καθηγητὲς).

—Ὁ κ. Ἀλ. Μαμιόπουλος, Πρόεδρος τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν (ἀπὸ τοὺς παλιότερους μαθητὲς).

—Ὁ κ. Δ. Μπαρτζάκος, Γυμνασιάρχης Πωγωνιανῆς.

—Ὁ κ. Λέων, Νάτσης, Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Μ.Ε. Νομοῦ Ἰωαννίνων καὶ

—Ὁ κ. Ἡλ. Πανουσόπουλος, Διευθυντῆς τῆς Μαθητικῆς Ἑστίας.

ΚΛΗΡΩΣΗ ΔΩΡῶΝ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚῶΝ

Συγκινητικὴ ἦταν ἡ στιγμή ποῦ κληρώθηκαν μερικὰ ἀναμνηστικὰ δῶρα τὰ ὁποῖα εἶχαν προσεγμένο συμβολικὸ χαρακτῆρα.

Πρὸ τῆς κληρώσεως ὁ κ. Κ. Κωτσούλας εἶπε τὰ ἀκόλουθα: «Αὐτὸ τὸ χωριὸ ὀφείλει πολλὰ στὸ Γυμνάσιο καὶ στοὺς μαθητὲς καὶ καθηγητὲς του. Γι' αὐτὸ θὰ θέλαμε πολὺ, νὰ κάνουμε σὲ ὄλους ἀπὸ ἐνα δῶρο. Ἐπειδὴ δῶρα δὲν ὑπάρχουν ὁ δυνατότητες θὰ κληρώσουμε μερικὰ συμβολικὰ δῶρα».

—Πρῶτα κληρώθηκε μεταξὺ ὄλων τῶν παρευρισκομένων ἓνα κανίτσι (πίττα, ψωμι, ζυμωτὸ, κρασί) γιὰ τὸ καλὸ τῆς συναντήσεως καὶ γιὰ καλὴ ἀρχή. Τυχερὸς ὁ κ. Δολιώτης ταχυδρομικὸς ὀπάλληλος. Μετὰ κληρώθηκε δίσκος γάλλικος, μὲ ἔριστη γιαννιώτικη τέχνη καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφή: ΣΤΝΑΝΤΗΣΗ ΚΑΘΗΓΗΤῶΝ — ΜΑΘΗΤῶΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΠΩΓΩ.

Στήν Κεντρική Πλατεία - στήν εἴσοδο τῆς Κωμοπόλεως Πωγωνιανῆς.

ΝΙΑΝΗΣ 1978 καί μιὰ κουκουβάγια
στή μέση. Τυχερὸς ὁ συντ. Γυμνασιάρχης
κ. Α. Μπουραντᾶς.

—Τὸ ἐπόμενο δῶρο ἦταν ὁ «Τουρβάς»
τὸ σακκούλι τοῦ μαθητῆ. Ἐνα σακκούλι
πού εἶχε ψωμί, τραχανά, μέλι, καρύδια,
τσάϊ κλπ. ὅπως ἔστελναν τὰ σπίτια στοὺς
μαθητές. Τυχερὸς ὁ ἐκπαιδευτικὸς κ. Θ.
Τζιάλλας.

—Τέλος κληρώθηκε ἕνα κουτί πού εἶ-
χε ἕνα πιλῆκιο μὲ τὴ γνωστὴ κουκουβάγια.
Τυχερὸς ὁ κ. Θ. Πλιάκος ἐπιχειρημα-
τίας.

—Στὴν συνέχεια ομάδα ἀπὸ κατοίκους
τῆς Πωγωνιανῆς τραγούδησε παλαιὰ Πω-
γωνήσια καὶ Δεροπολίτικα τραγούδια καὶ

ἄμιλος μὲ τοπικὲς ἐνδυμασίες χόρεψε χο-
ροὺς τοῦ τόπου.

— Τὸ γλέντι κράτησε ὡς τὶς πέντε τὸ
πρωί.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ 2.9.1978

Κ. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

Σκούζουν τ' ἀχούρια γι' ἄλογα, ὄντάδες γι' ἀφεντάδες.

Ἄν θέλαμε νὰ δώσουμε τὴ συνταγὴ
κατασκευῆς τοῦ πορτραίτου τοῦ παλιοῦ Ἠ-
πειρώτη νομίζω ὅτι μὲ λίγη ἢ πολλή, ἀ-
νάλογα, δόση θὰ ἔπρεπε νὰ πάρουμε τὰ ἐ-
ξῆς συστατικὰ στοιχεῖα: Λίγη φτώχεια,
λίγη καταδίωξη ἀπὸ τὸν αἰώνιο Τούρκο
δυνάστη, λίγη φιλοδοξία, λίγο τυχοδιω-
κτισμὸ, ἀρκετὴ φιλοπατρία, λίγη φιλομου-

σία λίγη έφεση μιμήσεως τών Μεγάλων Έθνικών Εϋεργετών και γάτος ό μεγαλοπράγμων, ό άφθαστος παλίδς Ήπειρώτης, πού ξεκινά άπένταρος, άδοθήθητος και δλοκληρώνεται σέ προσωπικότητα γενικού κύρους και έπιβολής.

Μέ αύτή τήν τυπική συνταγή κατασκευάστηκαν οι περιώνυμοι παλαιοί Ήπειρώτες άπό τόν Μπάνο Γκόρμα, πού ξεκινάει άπό τήν Πωγωνιανή και θρίσκειται στό Βουκουρέστι, τό 1565, μέγας και ένδοξος ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου Γκρέτζι Χάνι (Έλληνικού ξενοδοχείου) ώς τήν κλάση τών Μεγάλων Εϋεργετών του Έθνους, τών Μεγάλων Διδασκάλων και τών Άγωνιστών της Έλευθερίας.

Άναπολώ έδω στό Βομπλό (Σταυροδρόμι), στό ύψόμετρο τών 680μ., φιλοξενούμενος τών άμφιτρυώνων μου Κώστα

Βασιλάτη και Τάκη Δήμα, στο άναπαλαιωμένο Βασιλάτικο, πού ή άγάπη και ή νοσταλγία τών έπιγόνων άνάστησε, τήν ιστορική μοίρα τούτης της γωνίας της πατρικής Γής, του Πωγωνίου.

Σιωπηλός κι έρημος ό πολύπαθος τούτος τόπος σήμερα άποτελειωμένος άπό τήν άστυφιλία δέν συγκεντρώνει παρά ντιόσα και μνήμες προγονικές. Γκρεμισμένα μαργάλια, άναποδογουρισμένα μπουχαριά, ντουδάρια πεσμένα άπό τά παλιά άρχοντικά, πού είχαν γίνει μέ τά μπερεκέτια της ξενιτειάς τών άξιων παιδιών του καΐστά έρείπια έρπει τροφαντή κλιματσίδα, πού μέ συμπίονια σκεπάζει τά χαλάσματα.

Σ κ ο ύ ζ ο υ ν τ ' ά χ ο ύ ρ ι α
γ ι ' ά λ ο γ α δ ν τ ά δ ε ς γ ι '
ά φ ε ν τ ά δ ε ς.

Τοπογραφικά και παρακμή. Καλύτερα πού τό περιμέναμε τ' άρχοντόπουλο...

Άμολόγητη λύπη σκεπάζει τήν ψυχή μας καθώς άντικρύζομε τήν ψηλότερη κορφή του Μπουράτου, τό ύψικάρηνο Καρφί, άπ' όπου πρωτοαντικρύσαμε νά θγαίνει ό ήλιος στην άντίπερα άπό τό Σουχιώτικο ποταμό, Λιούτζη. LACRYMAE RERUM. Δάκρυα και πόνος και χαλασμός. Σέ τούτη τή συστάδα τών λόφων, όπου φωλιάζουν τό ένα πλάι στό άλλο, τό Βομπλό μέ τόν Άϊ Γιάννη τόν Πρόδρομο και τό πολύδω και κοσμοβριθές πανηγύρι τών μαθητικών μας χρόνων, τό Τεριάχι, τό Μαυρόπουλο, τό Ζάδροχο, ή Τούρκα Χρυσόδολη, μπαλκόνι παραθερισμού τών άνήμερων άγάδων του Άργυροκάστρου, τό Άργυροχώρι, πού ή τοπική ξεσυνέρια κι άντιζηλία τό θέλει και Γαϊδουροχώρι, Ξερόβαλτο και Ποντικάτες και Μποζανίκο, οι παρυφές του δυτικού Πωγωνίου έγιναν θέατρο τών μεγαλυτέρων συγκρούσεων του

Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1940. Τό φροδερδ 669 πάνω άπό τήν Έπισκοπή και τό Ραντάτι, και τό κουρι της Μπούνας, μέ τά άδιάσχιστα λόγγα άπό μερόδρουα, κρανιές, γράβους κι όξειές, μινώταυρος παλληκαριών. Κι' έπειτα τό άδελφοκτόνο κυνηγητό και σήμερα ή θανατερή έρημιά...

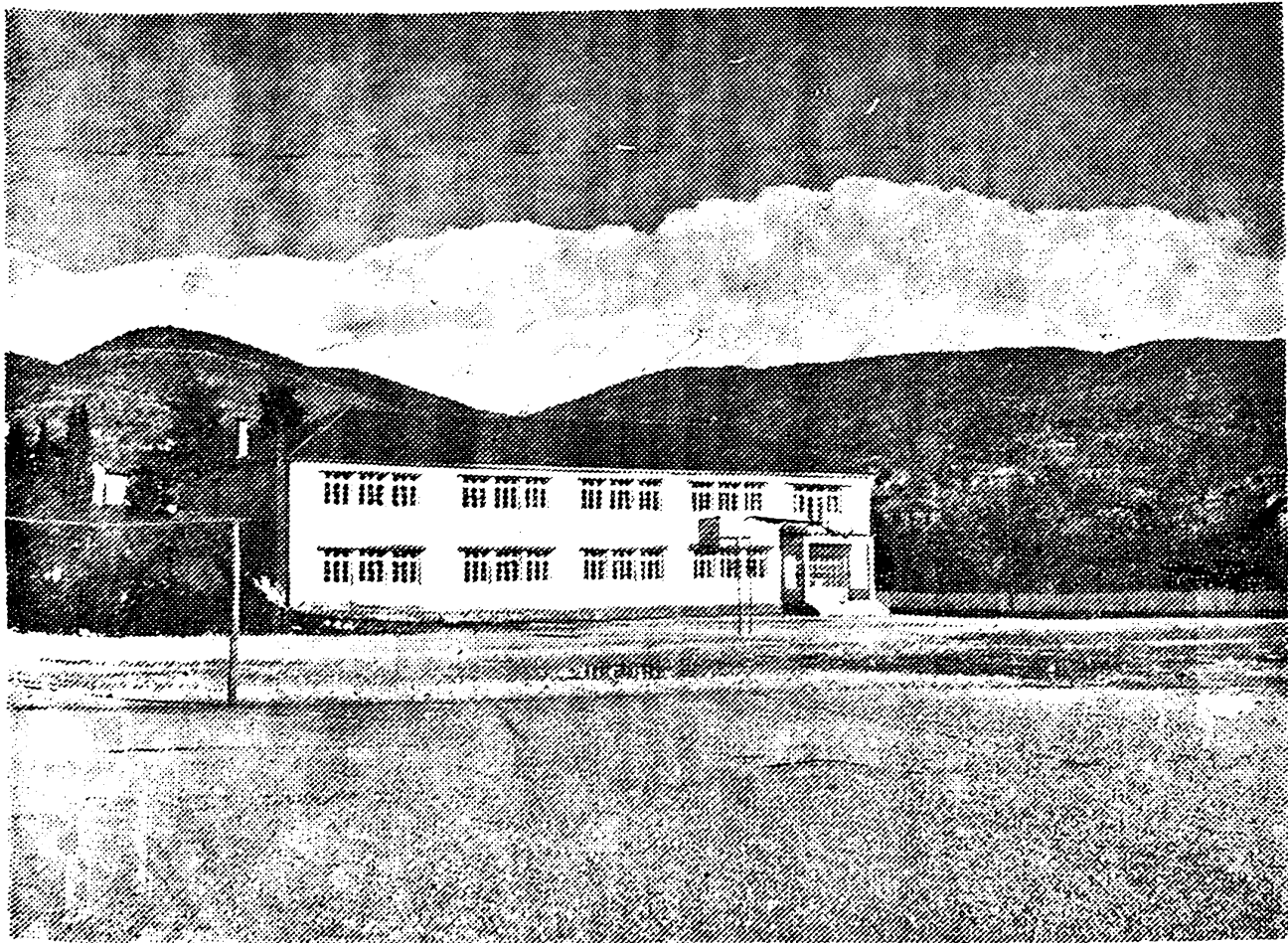
Ποιά κοψίδια καρδιάς έμειναν για νά μοιρολογήσουν τούτα τά χαλάσματα;

«Βομπλόν επί θέσεως μαγευτικής, ού οι κάτοικοι φιλότιμοι, φιλοπάτριδες και φιλόξενοι» λέγει ό Λαμπρίδης στό «Πωγωνιακά του».

Τό «Βομπλό, συνεχίζει ό Ήπειρωτογράφος, ήρθιμε 600 οίκογενείας. Εδρέθησαν ψηφιδωτά μετά μεγάλων μαρμαρίνων τριπόδων και τριών κιόνων, έξω της Έκκλησίας έρριμένων φερόντων δέ και έπιγραφάς έλληνικάς φθαρείας».

Δέκα πέντε οίκογένειες κατοικούσαν

Τὸ κτίριο τοῦ σημερινοῦ Γυμνασίου, ἔργο φιλαλληλίας τῶν Πωγωνισίων μετὰ τὸν πόλεμο. Στὸ βάθος ἡ χιονισμένη Νεμέρτσκα.

τὴν ἐποχὴ τοῦ Λαμπρίδη (1889). Δέκα πέντε ἄνθρωποι εἶναι ζήτημα ἂν κατοικοῦν σήμερα (1978) στὸ πόλισμα αὐτὸ τῶν τριῶν χιλιάδων κατοίκων!

Σ' αὐτὴ τὴ μαγευτικὴ θέση, στὸ ἴδιο περίπου ὑψόμετρο, στὴν ποδιά τοῦ «Πελάκου Ὀρους» τοῦ Χρονικοῦ, δηλαδὴ τοῦ Μπουράτου, εἶναι τὰ χωριά, πὺ κατωνόμασα καὶ πὺ ἄλλα δεσπόζουν στὴν πεδιάδα τῆς Δροπλέως, καὶ ἄλλα στὴ χοάνη τῆς Πωγωνιανῆς, πὺ φτάνει ὡς τὰ Ριζὰ τῆς Νεμέρτσκας. Εἶναι λοιπὸν ἀναμφίβολη ἡ στρατηγικὴ τους θέση καὶ ἐλέγχει τὸ σταυροδρόμι, πὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὰ Γιάννινα μέσω Ἀρίνιστας — Κακαβιάς — Γράφης, Ἀργυρόκαστρο καὶ ἕ ἄλλος Γιάννινα — Χάνι Δελβινάκι — Χάνι Ἐηροβάλτου — Ἐπι-

σκοπὴ — Λυμπόχοβο ἀπ' ὅπου ἡ ἄμαξα τοῦ Ἀλῆ Πασῆ τὸν ἔφερε στὴν ἀδελφῆ του, τὴ Χαϊνίτσα (Σαχνισιά).

Τρίτη ἀποψη πρὸς τὴ Λάκκα τοῦ Μουχτάρη, νοτιανατολικά, ὅπου τὰ χωριά Βάλτιστα (Χαραυγὴ) Καστάνιανη, Κουρεμάδι, Κολοδές, Στρατίνιστα, Δημόκορη, Λάβδανη Μέγγουλη καὶ Κεράσοβο.

Ἀπ' αὐτὴ ξεκινάει ὁ Γυφτοπόταμος γιὰ νὰ ἀδελφωθεῖ μετὰ τὸ Γκουβεριώτικο ποτάμι, τὸν Κουβαρᾶ, πὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὰ ριζὰ τῆς Νεμέρτσκας, ἄνυδρο σήμερα, ὅμως στὴν ἐποχὴ τοῦ Λαμπρίδη κινούσε πέντε ἀλευραμύλους, ὅπου δέχεται στὸ Ρογόζι τὸ κεφαλόβρυσο, πὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ ἔγκατα τούτων τῶν ὄρεινῶν πτυχώσεων καὶ ὅλα μαζί κάνουν τὸ Δρίνο. Τέταρτη

ἀποψη βορειοανατολικά, όπου τὸ Κουτσό-
κρανο, ἡ Μικρὴ καὶ Μεγάλῃ Ρονίτσα καὶ
ὁ Κασιδιάρης, πνιγμένα στὸ πράσινο, ποὺ
μᾶς κρύβουν τὴ Βήσσαρη, τὸ Δολό, τὸ Δελ-
βινάκι, τὰ Ραθένια καὶ τὰ χωριά τῆς ἀ-
νατολικῆς Νεμέρτσας.

Θὰ ἔλεγε κανένας ὅτι ὁ ὄρεινός ὄγκος
τῆς Νεμέρτσας, ποὺ ὁ μελετητὴς θὰ τὴ
συναντήσῃ καὶ Ἑμέρτσα καὶ Ἀέροπο καὶ
Μερόπη κόβει τὸ ἀντίπερα βορειοανατολι-
κὸ Πωγώνι μὲ τὴν Δεπαλίτσα, Ὁστανί-
τσα, Μολυβδοσκεπάστη, Ἰσα-Ἰσα διωγὸς οἱ
θαθεῖες φάραγγές τῆς ἔγιναν δρόμοι ἐπι-
κοινωνίας, μὲ τὸ κλεινὸ τοῦτο τρίμα, ποὺ
συγγενεῦει μὲ τὴν Καραμουρατιά, καθὼς
λούζεται ἀπὸ τὸν Σαραντάπορο καὶ τὸν Ἀ-
ῶο, καὶ ποὺ οἱ σφαῖρες τῆς Καραμουρατίας
εἶναι σφηγωμένες ἀκόμα στὴ βαρεῖα δρύϊ-
νη πόρτα τῆς Μολυβδοσκεπάστης Πανα-
γιᾶς, ποὺ μᾶς ἔχει ἱστορήσῃ ὁ Σταυρὸς
Γκατσόπουλος.

Τὸ σημερινὸ Πωγώνι μένει ἀσάλευτο
στὰ ἐρεπιὰ του, καὶ μόνον, ἀργοσταλεύει
ἀκόμα κάποια πνοὴ ζωῆς, στὴν Πωγω-
νιανή, τὸ Δελβινάκι, τὰ Δολιανά, τὸ Κε-
φαλόδρυσο. Τὰ γηρατειὰ φθίνουν ἐνῶ ἡ
θλάστητῃ ἔχει φτάσῃ σ' ἓνα ἀποθεωτικὸ
ὄργιο. Ἀπερπάτητα τὰ μονοπάτια ἐκλει-
σαν μὲ τὴν ἱκανότητα ἀναπλάσεως, ποὺ
ἡ ἴδια φύση διαθέτει, Ἀξύλευτα τὰ κου-
ριά θρασομανοῦν καὶ ἀπλώνονται στὰ χέρσα
χωράφια. Ἄφοβα τὰ ἀγριογοῦρουνα φτά-
νουν ὡς τὸν Ἀϊ-Γιάννη τὸν Πρόδρομο καὶ
τὰ «χτυπάει» ὁ Κώστας Βασιλάτης ἀπὸ τὸ
παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του. Στριγγιές οἱ
φωνές ἀπὸ τὴς κίστες καὶ τὴς φάσες καὶ τὰ
κοτσίφια, καθὼς πετοῦν ἀπὸ δένδρον εἰς
δένδρον, ποὺ τὰ τρώμαξε τὸ ἀγκομαχητὸ
τοῦ λεωφορείου τῆς γραμμῆς, καθὼς ἔκτε-
λει τὸ πρῶτὸν καὶ ὀραδυνὸν ὀρασιολόγιόν
του.

Καὶ νὰ σκέφτεται κανένας πῶς ἡ ζωὴ
ἐσφυζε ἐδῶ στὸ πρῶτον σκισμὸν ἔρεβος τῆς

Τουρκοκρατίας. Πῶς οἱ Πωγωνίσιοι μυ-
λωνάδες, ξυλοκόποι, βαγενάδες, κηπου-
ροὶ καὶ λαχανοπῶλες, μπακάληδες καὶ
φουρνάρειοι, (σαράντα φούρνους εἶχαν οἱ
Βησσαριῶτες στὴν Πόλη), στήριζαν μὲ
τὰ καζάντια τους τὰ Πωγωνίσινα νοικοκυ-
ριά. Πῶς ὁ τόπος αὐτὸς κρατήθηκε στὰ
πόδια του αἰῶνες παρὰ τίς μάστιγες ποὺ
τὸν δέρναν ἀλύπητα, πότε οἱ κλέφτες τῆς
νύχτας Μέτε Ὀμπάσηδες, Σαμπρῆ Μου-
λιαζιμηδες, Βεϊζιλ Ταξιλιτάρηδες, Μου-
σᾶ Κιόρης καὶ Μπιρμπιλαιοί, Χατζῆ Γκο-
μάρας καὶ Χαμίτ Γκούγκας ἀρματομαχῆ
ὡς τὰ δόντια Ἀρβανιτιά, καὶ πότε οἱ κλέ-
φτες τῆς ἡμέρας μὲ τὴ μορφή τῆς ὀθωμα-
νικῆς δημοσιοπαλληλίας, Μερσίρηδες,
Κιατίπηδες, Κατήδες, Μαχμουνηρηδες
τῆς Βοστίνιας ἔλοι Καστρινοὶ καὶ Λιμπο-
χοδινοὶ, γιὰτὶ καθ' αὐτοῦ Τούρκου, Ἀνατο-
λίτη, Καλντούπη σπάνια τὸ Πωγώνι ἐδῶ
πε. Καὶ ἀνθεξε καὶ διακρίθηκε. Καὶ εἶδε
τὴν ἀκμὴ του καὶ ὁ Λήκ καὶ ὁ Βύρων.
Διακρίθηκε γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῶν γυναι-
κῶν του μὲ συνταγές καὶ ὑποδείξεις γάμου,
ὅπως κ ο π έ λ λ α ἀ π ὸ τ ὸ
Γ κ ο υ β έ ρ ι καὶ ν ε ρ ὸ ἀ π ὸ
τ ὸ Κ ὸ κ κ ι ν ο Λ ι θ ᾶ ρ ι ἡ
ν ὸ φ η ἀ π ὸ τ ὸ Δ ε λ β ι ν ᾶ
κ ι καὶ γ α μ π ρ ὸ ς ἀ π ὸ
τ ὸ Ἀ ρ γ υ ρ ὸ κ α τ τ ρ ο. Διακρί-
θηκε γιὰ τὸν ἀνώτερο πολιτισμὸ του, ποὺ
ἔφερνε στὴν πατρικὴ γῆ μαζί μὲ τῆς ξε-
νιτειᾶς τὰ καλοῦδια, κρατώντας γερὰ τὴν
προγονικὴ παράδοση.

Ὁ Σχωριαδίτης γερο - Ἀποστὴλης
Πασπαλίδης, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Πόλη,
ἔκαψε τὸν φούρνον τὴν εὐρωπαϊκὴ φορεσιὰ
τῆς νύφης του, ποὺ τῆς τὴν εἶχε φέρεῖ ἀπὸ
τὰ Γιάννινα ὁ υἱὸς του.

Καὶ αὐτὰ ἔλα ὡς τὴν πασίχαρη ἡμέρα
τῆς ἀπελευθερώσεως, ποὺ τὸ Πωγώνι καὶ
ἡ Ἑπειρος ἔλη τὴν δυνειρευόνταν αἰῶνες
καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ Μπιζανίου Ἰηστῶν οἱ

Μαθητική Έστια. Έργο του Έθνικού Ίδρύματος στην έξοδο τής Κωμοπόλεως πρὸς Στραβοσκιάδι.

πληθυσμοὶ ὡς τὸ Ἀργυρόκαστρο καὶ τὸ Μπεράτι.

Ἀλλὰ οἱ πολιτικοὶ μετασχηματισμοὶ στὰ Βαλκάνια, ἄλλαξαν καὶ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τῶν κατοίκων. Τὰ νέα σύνορα Ἑλλάδος - Ἀλβανίας ἔκοψαν τὸ ἐμπορικὸ νεῦρο Ἰωαννίνων - Ἀργυροκάστρου καθὼς καὶ τὸ νεῦρο πρὸς τὸ Σκάλωμα (Ἅγιοι Σαράντα) πὸ ἦταν ὁ ἐξαγωγικὸς καὶ εἰσαγωγικὸς λιμένας τῆς Ἠπείρου μὲ τὰ βαπόρια τοῦ Αὐστριακοῦ Λουδ. Πόρτα πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τὴν Εὐρώπη.

Ἰδιαίτερα τὸ Πωγωνίον χτυπήθηκε στὴν ἐξάρτηση τοῦ ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρο καὶ τὴ Δρόπολη καὶ ἔχασε μέλη τοῦ ἀναπόσπαστα, Τσιάτιστα, Χλωμό, Σχωριάδες, Πολύτσανη, Σωπικὴ, σοβαρὲς πηγὲς μεταναστευτικῶν ἐμβασμάτων, πὸ μεταδιδάστη-

καν στὴν νεοσύστατῆ Ἀλβανικῆ Ἐπικράτεια. Καὶ εἰπώθηκε τότε ὁ πικρὸς καὶ ἀπελπισμένος λόγος: Καλύτερα ποὺ τὸ περιμέναμε τ' Ἀρχοντοπούλο, παρὰ ποὺ μᾶς ἤρθε. Καὶ ἦταν ἀρχοντόπουλο τὸ Ρωμαῖκο πὸ γενεὲς περίμεναν.

Καὶ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα ἔρχεται: σὲ δύο χρόνια μὲ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφή καὶ τῆς Πόλης τὸ χαλασιό. Τ' ἀρχοντικά τοῦ Πωγωνίου δὲν εἶχαν οὔτε ψωμὶ νὰ φᾶνε! Κατάντησαν οἱ μεγαλονοικοκυράδες, πὸ ψωνίζαν ἄλλοτε μὲ ναπολιόνια, ν' ἀγοράζουσαν ἄλεθρι στὸ μαγνηλί. Στάθηκαν στὸ πόδια τους μόνο όσοι εἶχαν βραχιόλι στὸ χέρι, δηλαδή κάποια τέχνη, νὰ πορευτοῦν καὶ οἱ πιστικοί, γελαδαρᾶ-

οι, δραγάτες μαθημένοι στην πατροπαράδοτη μπατσαριά.

Ο οικονομικός αντίκτυπος ήταν φανερός και στην Βοστίνα, που στάθηκε η τελευταία πρωτεύουσα του τουρκοκρατούμενου Πωγωνίου, από το 1844 ή 1846, που η ληστοςυμμορία των Μπιρμπιλίων από το Προγονάτι της Λιαμπουριάς έκαψε το

σεράι, την έδρα του Μουσελίμη στον Κακίλακκο. Χάρης στον περισσότερο τουρκικό πληθυσμό της (250 οικογέν. τουρκικές 150 ελληνικές), η Βοστίνα πήρε το σέμμα της υποδομής (Καϊμακαμιλίκι) και ο ντόπιος πληθυσμός έγνωρίσε έχει μέχρι το 1913 τις τελευταίες φιοφιορες της οθωμανικής δυναστείας στην Ήπειρο.

‘Η Ζωή ξαναγεννιέται. Βαβέλ γλωσσών και έθνοτήτων. ‘Η έθνική αποστολή ενός ακριτικού Γυμνασίου και τ’ αποτελέσματά του στο διάβα του χρόνου. Σκίτσα και εικόνες.

Με την απελευθέρωση φυσικά της αφαιρέθηκαν τα πρωτεία, που τά πήρε το Δελιδνάκι δικαιοματικά σαν «άντιστασιακή» κωμόπολη με τους αγώνες του κατά του ‘Αλή Πασιά. Έδω έγκαταστάθηκε —πρόσφυγας— η Μητρόπολη Δρυϊνούπολεως και Πωγωνιανής —μετά την διαλαπέλαση του Δεσπότη Βασιλείου Παπαχρήστου από τους ‘Ιταλούς Καρμινιέρους το 1916 από το ‘Αργυρόκαστρο. Στο Δελιδνάκι ο ‘Επαρχος, ο Κρητικός στις ήμέρες μας (1924) Καλογεράκης, στο Δελιδνάκι ο Ειρηνοδίκης, ο Μέξης, ο ‘Επιθεωρητής Δημοτικών σχολείων ‘Αριστ. Γκιόλιας τά πρόσωπα, που ένσαρκώνουν την παρουσία της ‘Ελλάδος στα νέα της έδάφη.

‘Ομως την πληθυσμιακά ανώτερη Βοστίνα η Πολιτεία επιβύλαξε το δικαίωμα να προικίσει με τή σύσταση σχολείων, αφού βοηθούσε για τούτο και η ύπαρξη κτηρίων που είχαν έγκαταλείψει οι Τούρκοι μπαίνοντας στη διαδικασία της ανταλλαγής των πληθυσμών. Έτσι συνιστάται το Γυμνάσιο της Βοστίνας που μαζί με το παλιό δημοτικό της σχολείο διαθέτει την ύποδομη των δύο βαθμίων της ‘Εκπαίδευσης. Και συμπληρώνεται ο έξοπλισμός με την ίδρυση έθνικού Οικοτροφείου που υπάγεται στο ‘Υπουργείο Παιδείας.

Έτσι λεγόταν τότε, και που θα δέχεται οικοτρόφους, είτε από τά βάθη της μικρασιατικής ‘Ανατολής μετά την άμπωτη, των ελληνικών όνειρων κι αφού δοκιμάστηκαν οι πικροί καρποί της Κόκκινης Μηλιάς, είτε από την άλλη Χρυσή πατρίδα, τη Βόρεια Ήπειρο, που τελεσίδικα κατακυρώθηκε στην νέα αλβανική ‘Επικράτεια.

Στά 1924 λοιπόν έχομε στη Βοστίνα μια Βαβέλ γλωσσών και ένα μωσαϊκό έθνοτήτων. Τούρκοι, που μιλούν ελληνικά και δέν ξαίρουν τά τουρκικά, έτοιμοι να μεταναστεύουν στην ‘Ανατολή περιμένοντας το τέλος της διαδικασίας της ανταλλαγής. ‘Ελληνες πρόσφυγες της ‘Ανατολής, τουρκόγλωσσοι, που δέν ξέρουν ελληνικά, τρώφιμοι του οικοτροφείου και μαθητεύοντες σε κατώτερες της ηλικίας τους τάξεις μαθηται της Γ’ Δημοτικού, που έπρεπε να ξυρίζωνται το πρωί, πρωτοβ πάνε σχολείο και που τελικά αντί να μάθουν γράμματα έρωτεύονταν τις δασκάλες για να δικαιώσουν τή διαπίστωση των καλάντων:

—Τό που είν’ όρέ, τά γράμματα και που είναι ο νοός σου;

—Τά γράμματα είναι στο χαρτί κι ο νοός μου πέρα - πέρα.

Πέρα κι αντίπερα πέρα στις μαυρομάτες.

πού 'χουν τὸ μάτι σὰν ἐλιά
τὸ φρύδι σὰν γαϊτάνι
κι αὐτὸ τὸ ματοτσίνγο
σὰν σφραγιστὸ δοξάρι.

(Ἡ μεγάλη Δέσποινα - Φύση φρόντιζε
γιὰ τὴ λειτουργία τῆς ἀναπαραγωγῆς!)

Ἐβραῖοι πού δὲν λείπουν ἀπὸ πόλεις καὶ
κωμοπόλεις μὲ στοιχειώδη ἐμπορικὴ ζωὴ.
πού μιλοῦν καὶ τουρκικὰ κι ἐλληνικὰ, για-
τὶ χρειάζονται καὶ τὶς δυὸ λαλιές. Βορειο-
ηπειρώτες ἐλληνόγλωσσοι καὶ ἀλβανόφω-
νοι. Γύφτοι πού κατοικοῦν, ὅπως πάντα στίς
παρυφές τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων.
πάντα σκιαγμένοι καὶ καταφρονημένοι, πού
μιλοῦν τὰ δικά τους «ρόμκα». Βλάχοι ἀπὸ
τὸ Μετζητιέ (Κεφαλόβρυσο) μὲ τὰ κτη-
νοτροφικά τους καὶ τὰ θαυμαστά εἶδη τῆς
σπιτίσιαις βιοτεχνίας τους, πού στολίζουν
τὸ ὄδομαδιάτικο παξάρι. Ἡ χτυπητὴ φτώ-
χεια τῶν μεταπολεμικῶν χρόνων, καθὼς
τὸ Πωγώνι ἔχει χάσει τὰ νερά του, φαί-
νετα: στὴν ἀτελείωτη σειρά φορτωμένων
μὲ ξύλα γαϊδουριῶν, πού ἔρχονται ἀπὸ τὸ
κουρὶ τῆς Μπούνας καὶ τὰ γύρω χωριά,
νὰ πουληθοῦν στὴν ἀγορὰ τῆς Βοστίνας
μπῆρ - παρά, ἀπὸ τίς ταλαιπωρημένες γυ-
ναῖκες, συχνὰ κι αὐτὲς βαριοφορτωμένες,
γιὰ νὰ κοιμηθεῖ τ' ἀλάτι, τὸ πετρέλαιο
'κι ἡ ζάχαρη. Τὰ σχολειὰ καὶ τὸ οἰκοτρο-
φεῖο εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα νὰ σταθεῖ
οἰκονομικὰ ἡ παλιὰ τουρκόπολη. Καὶ στά-
θηκε χάρις στίς πιστώσεις τοῦ Ἑπουργείου
Παιδείας γιὰ τὰ σχολειὰ καὶ τοῦ Ἑπουρ-
γείου Προνοίας γιὰ τὸ οἰκοτροφεῖο, κι ὅ-
που ἀπὸ τὴν ἴδια πηγή - μάθηση καθισμέ-
νοι στὸ ἴδιο θρανίο ἀντλοῦσαν κι ὁ Σερι-
φης, κι ὁ Μωυσῆς κι ὁ Παῦλος. Εἶμαστε,
ἀλήθεια, πολὺ μικροὶ γιὰ νὰ 'χουμε μῖσος
καὶ γινάτια μεταξύ μας. Καὶ ἡ παλιὰ
Τουρκόπολη ἔγινε ἐστία ἐλληνικῶν γραμ-
μάτων καὶ πνευματικῆ πρωτεύουσα τῆς ἐ-
παρχίας. Ἐγέμισε ἀπὸ εὐφρόσυγες παιδι-
κὲς φωνές κι ἀπὸ τραγοῦδια. Ὁ Μπούμ-
πας, ὁ Μήτσι Κονόμος, ὁ Τζῆμος, ὁ Λεωνί-

δας Γιάννος, ὁ Νιάρος, ὁ Ζωίδης, ὁ Νίκος
ὁ Γκοτσόπουλος, ἐμπορικά, ψιλικά, ἀποι-
κιακά, φαρμακεῖα, ραφτάδικα δούλευαν
χάρις στὸ μαθητόκοσμο. Ὁ Τόμος κι ὁ
Κλῆς Δελάρης μὲ τὰ μαγέρικα περίμεναν
τ' ἀντίκρουσμα στὰ θερεσοδεφτέρια, πού ἐρ-
χόταν μὲ ἀμερικάνικες ἐπιταγές. Κι ἦταν
τὸ κοσμικὸ γεγονός τῆς ἡμέρας, πού ἐρ-
χόταν ὁ ἥρωας Ἀντώνης Ζαμπέλας μὲ τὸ
ἀμάξι του, πού ἔκανε τὸ μοναδικὸ δρομο-
λόγιο Βοστίνα - Γιάννινα. Τὸ ἀγκομαχη-
τὸ τοῦ φορτηγοῦ ἐκείνου ἀκουγόταν μόλις
ἔπιανε ἐπάνω στὸ τζαντέ τὸ Γκουδεριώτι-
κο. Ἄλλὰ μόνον φορηγὸ ἦταν αὐτὸ τὸ ὄχη-
μα τῶν προσδοκιῶν; Ἦταν ταυτόχρονα
ἐπιβραχικό, ἀσθενοφόρο, ταχυδρομικό, πού
ἐξυπηρτοῦσε ὅλο τὸ Πωγώνι. Ἡ ἀφιξή του
ἔδραζε σὲ πυρετώδη κίνηση τὸ Ταχυδρομεῖο
μὲ τὸν Κερκυραῖο Δαλέρα καὶ τὸ Γρηγό-
ρη Δῆμο ἀγγελιοφόρο τῆς λύπης καὶ τῆς
χαρᾶς. Καὶ μαθαίναμε τί γινόταν στὸν
ξένο κόσμον ἀπὸ τίς ἐφημερίδες καὶ τὰ πε-
ριοδικὰ. Καὶ τὸ καφενεῖο τοῦ Λεωνίδα Κά-
παρου ἦταν ὁ Ζαχαράτος τῆς μικρῆς κω-
μοπόλεως. Ἐκεῖ ὁ σοφὸς Σωπικιώτης Για-
τρὸς Γιγινόπουλος μὲ τὸ κλασσικὸ σάλι στὸ
λαιμὸ του, πού περιζήτητος ὄταν πρωτό-
ρθε ἀπὸ τὸ Παρίσι τὸ 1904, μετὰ τίς λαμ-
πρές ἐκεῖ σπουδές του, καλέστηκε ἀπὸ τὴ
Σωπικὴ στὸ Λάμποβο τοῦ Ζάππα, κάπου
δέκα ὥρες δρόμο μὲ τὸ μουλάρι, νὰ ἰδεῖ
ἀσθενὴ καὶ χάθηκε δέκα μερόνυχτα, γιατί
ἔπεσε πάνω στὸν τρύγο τῶν φιλόξενων
Λαμποβιτῶν καὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ φύ-
γει. Ὁ Χλωμιώτης ὀπλαρχηγὸς Ζέρδας
σὲ ὑπερορία ἀπ' τὴν ἀνάμιξή του στὸν
πρόσφατο αὐτονομικὸ Ἀγῶνα τῆς Ἠπει-
ρου (1914), οἱ καθηγηταὶ τοῦ Γυμνασί-
ου, ὁ σαμαρᾶς τῆς Βοστίνας μὲ ὄχι λιγώ-
τερα πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα, ὁ ράφτης
Γρανακίδης, μορφὴ βιβλική, πού στὰ ἐβ-
δομήντα πέντε του χρόνια ἔραδε (γράφε
μπάλωνε) καὶ σιδέρωνε τὰ ροῦχα τῶν πε-
λατῶν του μὲ τὸ πελώριο βαπόρι—σίδηρο

Ἐκ δεξιῶν πρὸς τὴν ἀριστερὰν τῶν ὁμιλητῶν τῆς «Ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, 1966. Στὴν εἰκόνα ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ τρίτος κατὰ σειράν ὁ Ἄθαν. Παπαχαρισίης, τέταρτος ὁ ἐπιζῶν Πρόεδρος τῆς Ἡπειρωτ. Ἐταιρείας καὶ πέμτος ὁ Εὐάγγ. Π. Φωτιάδης, Γεν. Γραμ. τότε τῆς Ἡπ. Ἐταιρείας. Στὸ βῆμα ὁμιλεῖ ὁ Σπ. Μελᾶς. Ὁ Ἄθαν. Παπαχαρισίης ἔχει κουρασμένη τὴν ὄψη καὶ θυμίζει τὴν ἱστορικὴν φωτογραφία τοῦ Παπαδιαμάντη, ποῦ εἶχε βγάλει ὁ Παῦλος Νιρβάνας

κρῶζοντας μονότονα καὶ ἀδιάλειπτα τοὺς δύο στίχους:

Φράχτη, φράχτη — φράχτη, φράχτη
ὁράνα ποῦ ἔχει ἡ ἀγάπη.

Ὁ φέρναρης ὁ Κουκουρόλης, ὁ Κρητικὸς Ἀστυνόμος Τουρνάκης παίζοντας τὴν ἀλυσίδα του, ὁ Γυμνασιάρχης Χαρολάμπης ψαγουλεύοντας κάθε τόσο τίς μαῦρες σταφίδες στὴν ἀχανῆ τσέπη τοῦ μαύρου παλτοῦ του. Καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀπόθεμα τῶν ἀναμνήσεων ἕνας - ἕνας ἔτσι ἀνάκατα μέσα στὴ δεκαετία 1924 - 1934 γιὰ νὰ ἀναπαραστήσουν τὴν ἐκπαιδευτικὴ, μὲ καὶ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῆς μικρῆς κοι-

νόπολης, ὁ καθένας μὲ τὴν προσωπικὴν του συμβολή.

Ὁ ἀγαθὸς Ἡμερογιάννης τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου, στὸ διδακτῆριό του, ποῦ πωζόταν ἀκόμα στὴ μετώπῃ του ἡ ἐπιγραφή «Μητρόπολις καὶ Σχολή. Ἀνιγέρθησαν τὸ 1897 σποτηρίω ἔτει Μαΐου 14. τῆ εὐκλεί μὲν ἐνεργεία καὶ φιλομούσῃ φροντίδι τοῦ Ἐπιτρόπου κ. Παναγιώτου Κυρούση, δαπάνῃ δὲ τῶν ἀπανταχοῦ φιλομούσων πατριωτῶν...». Σχολεῖο καὶ Ἐκκλησία μαζί σύμφωνα μὲ τίς παραδόσεις τῆς Τουρκοκρατίας. Τὸ ἕνα νὰ συντηρεῖ τὸ ἄλλο. Καὶ χώρος ψυχαγωγίας τῶν μαθητῶν; Τὸ ἀπέραντο νικροταφεῖο ποῦ περιβάλλει:

Ἐκ δεύρου τῆς Ἑταιρείας τῶν «Φίλων τοῦ Λαοῦ» 1967.
 Ὁ Ἀλέξ. Χ. Μαρμόπουλος καὶ ὁ Ἀθαν. Παπαχαρίσης.

τὰ δυὸ κτήρια καὶ ὅπου ἀνάμεσα στὰ μνήματα τῶν προγόνων καὶ στὸ δάσος τῶν Σταυρῶν ἐπαίξαμε τὴν «πρῶτη ἐλιά» καὶ τρώγαμε τὰ γόνατά μας, γιὰ νὰ ἰδοῦμε, μὲ τὸ κλάμμα στὰ μάτια, ἔντρομοι, τὴν ἐπίκληση καλλιγραφικὰ γραμμὴν ἐπὶ τῆς κάποιου Σταυροῦ:

Ἐννε διαδάτα τί κυττᾶς
 περίλυπος νὰ μάθεις;
 Ἐκεῖ ποῦ εἶσαι ἤμουνα
 καὶ ἐδῶ, ποῦ εἶμαι θά ῥθεις,

Καὶ ὁ γλυκὺς Σχολάρχης Γρ. Στάρας μὲ τὴν παραστατικὴν διδασκαλίαν τῆς Κύρου Ἀναβάσεως στὸ Σχολαρχεῖο, καὶ δευφύης Βπαλάνος, ποῦ ἐπιτηρητὴς εἶς γραπτὲς ἐξετάσεις τάχα διάβαζε ἐπὶ τὴν ἐδρὰ τὴν ἐπί-

τηδες τρυπημένη ἐφημερίδα γιὰ νὰ ὀρμήσει σὺν τὴν ἀράχνη ἐπὶ τὴν μύγα, στὸν ἀτυχῶς, ποῦ ἔτυχε νὰ ἔχει ἐπὶ τὴν μανίκι του τὰ «σκονάκια». Ὁ Βολίδης μὲ τὰ βασανιστικὰ ὄ, ἦ, τὸ —τοῦ τῆς, τοῦ καὶ τὰ τούτοις ὁμοία καὶ χειρότερα! Ὁ Στούπης μὲ τὸ «ὄτι ξαίρει ὁ δάσκαλός σας, θὰ τὸ μάθετε καὶ σεῖς». Καὶ ἔπειτα ἐπὶ τὸ Γυμνάσιο, ὁ Μουλαράς, ποῦ ἔγινε ἀργότερα Παπαματθαίου, ὁ συναρπαστικὸς Παπαχαρίσης, ὁ μεταφραστὴς καὶ διηγηματογράφος, ποῦ μαζί του συντροφιά περπατήσαμε ἐπὶ τοὺς λειμῶνες τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τοῦ Ξενοπούλου καὶ ἀργότερα τῆς «Νέας Ἑστίας», ὁ ἀνεξίτητος Μιλτιάδης Κόρδας, ὁ Γιώργης Μπέγκας, ὁ μαθηματικὸς ἐφιάλτης τῆς μαθητικῆς πλειοψηφίας μὲ τὰ δια-

περαστικά μάτια του, πού εύρισκε στο έαθος τών νεφρών και τής καρδιάς; Αν ήξερες ή δέν ήξερες τό μάθημά του. 'Ο στάθης Λαμπρίδης κι ο Βαγγέλης Πρίτσος. 'Ο πανάγαθος Νικόλαος Βαζάκας, ο θεολόγος, πού γέμιζε τούς άγιογραφημένους θόλους τής Έκκλησίας με τήν άρμονία τής φωνής του, καθώς τήν άνεδοκατέβαζε στη βυζαντινή κλίμακα ν ι, π α, β γ γ α, δ ι και ζ ω ν ι. 'Ο άπίθανος τής Γαλλικής Καζαντζόγλου, από τά ναύαγια τής Έλληνικής Έκπαιδεύσεως, πού έλλιμενίζονταν στο Γυμνάσιο τής Βοστίνας για έναν καιρό, όσο σήκωνε ή άνοχη τών Γυμνασιάρχων και τών συναδέρφων του.

'Ο ώραϊος τῷ κάλλει χυμώδης κι έπιβλητικός 'Αρχιμανδρίτης, θαυμασιός ψάλτης και θαυμασιώτερος ακόμα Θεολόγος - Καθηγητής, με τήν άπαραίτητη συνοδεία τής «άδελφής» του, πού δέν άναφέρω τό όνομα του, φυλαγμένο άσφαλώς από τις διατάξεις του Ποινικού Νόμου «Περί μνήμης θανάτου» πού τίχε καταισχύνει με τήν έπί σειράν έτών θριαμβευτική παρουσία και σταδιοδρομία του κάθε έννοια πτυχίων και άποδεικτικών σπουδών, όταν στά 1934, νομίζω, άποκαλύπτονταν πανηγυρικά στην πρώτη σελίδα του «Έλευθέρου Άνθρώπου» του Κώστα Άθανάτου, ότι δέν είχε ούτε άπολυτήριο Δημοτικού Σχολείου, μπλεγμένος σε σωρεία άξιολογών πράξεων, του κοινού Δικαίου και τής μεγαλοφυίας του. 'Ο Κλέαρχος Στάρας φυσικός και περισσότερο καλλιτέχνης και φυσιολάτρης Ισάμει σήμερα στοιχειά δλοζώντανο του Παπίγκου και τής Γκαμήλας, ο Χατζηδοπουλάκης, ο Πελοπίδας Οικονομίδης νεοδιωρισμένος, πού έμεινε και γαμπρός στη Βοστίνα μαζί με τό Άθανάσιο Παπαχαρήση κι άλλοι κι άλλοι. Να με συγχωρήνε τουλάχιστον οι ζώντες, αν άπέχγησα κανέναν σε τοῦτο τό μακρό-

συρτο μνημόσυνο προσώπων και πραγμάτων, και πού μπλέχτηχα έτσι και δε βρίσκω τό δρόμο νά ξαναβγώ,

Καταλαβαίνει κανείς πώς σε κείνο τό ολιγάριθμο άκριτικό Γυμνάσιο, —κίποτε είχε 60 μαθητές σ' όλες τις τάξεις,— κάθε μέρα έπρεπε νάμιαστε με έφ' όπλου λόγγη. Κανείς δέν περνούσε άπαρατήρητος. Κι έβγαζε καλούς άποφοίτους. 'Οσοι ήταν για «γράμματα» μάθανε γράμματα.

Τί καλά θά 'τανε αν ο Πρόεδρος του Φιλεκπαιδευτικού Κώστα Κωστούλας κι όλοι οι συνεργάτες του, πού είχαν τό έπίτευγμα τής 27-28 Αυγούστου, έκαναν μιά άπογραφή τών άποφοίτων και τής σταδιοδρομίας τους.

Στάθηκαν καλά εισιτήρια Άνωτάτων Σχολών τά πτυχία του Γυμνασίου Πιργωνιανής (Βοστίνας). Πλήθος είναι οι έπιστήμονες όλων τών ειδικοτήτων, πού βγήκαν, ιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί, καθηγητά, στρατιωτικοί. Μεθ' όρχονται στο νοσ μου πρόχειρα ο Δημήτριος Ζαμπέλας, Καθηγητής τής Άνωτάτης Γεωπονικής, ο Ήλιος Κάμτσιος Άεροπαγίτης. Ποιητά και λόγιοι και δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες και έμποροι, ένα μεγάλο μέρος τους είχαν συγκλονιστικές συναντήσεις, καθώς διδάξαντες και διδασκόμενοι συντύχαινε ένας τόν άλλον σ' αότη τήν άνέλπιστη συγκέντρωση, ύστερα από μισό αιώνα, πού είχαν μερικοί νά ιδωθούν. Και 'χάσαν άσφαλώς, όσοι δέν κατώρθωσαν νά 'ρθούν, τήν εύκαιρία νά αναπλάσουν ένα παρελθόν, πού έχει για πάντα χαθή.

Στήριγμα σοβαρό του Γυμνασίου ήταν τό Οικοτροφείο, στήριγμα και δεξαμενή άπ' όπου άντλούσε τή μαθητική του δύναμη. Αυτό, όπως είπαμε είχε οικότροφους από τό Δυρράχιο τής Άλβανίας, ως τόν Άι Βασίλη Τόπο, τήν Καισάρεια τής Καππαδοκίας. Κοινόδιο, πού ή ζωή κινείται με τό ρυθμό τής σφυρίχτρας σε στρατιωτικά πλαι-

σια, στο χαλί ντυμένη, στην κατά παράταξη πειθαρχία στον ύπνο και στο ξύπνο, σπουδαστήριο χαρακτηρισολογίας και τυπολογίας, έτσι που δεκαετία δλόκληρη καημός μεγάλος και φιλοδοξία ήτα να περιθάλει τὰ σκέλη ή πολιτική περισκελίδα! Η ζωή τῶν οἰκοτρόφων με τίς στερήσεις και την ἔλλειψη οἰκογενειακῆς στοργῆς. Στρατιωτική θητεία, που τὸ τέρμα της εἶναι τόσο μακρυνό. Γκέτο μικρὸ στὸ μεγαλύτερο γκέτο τῆς μικρῆς κωμοπόλεως. Ὁ Κοντοσάκκος, ὁ Τσακαλίδης, ὁ Τάκης Βαλκωνῆς, που μαζί σιγοκουδεντιάζομε στὸ ἀρχοντικό του ἀπόψε ἀνάμεσα σὲ δυὸ ποτήρια ρακί, ὁ Δημήτρης Πέρτσαλης και οἱ γλυκόπικρες ἀναμνήσεις. Τὰ ντοῦ στὰ Βοστινιώτικα ἀμπέλια και τίς κουμπουλιές και οἱ κατάρες τῶν φτωχῶν γυναικῶν

τοῦ τόπου, που ἂν ἦταν δεκάρες θὰ μᾶς εἶχαν πλουτήσει ἀπὸ τότε. Ὡς που κάποια ὥρα ή πολιτεία εἶδε πῶς δὲν ἦταν δουλειὰ τούτη νὰ ξεφουρνίξει: κάθε χρόνο τελειοφοίτους τοῦ Γυμνασίου κι ἀνέκοψε τὸ ρεῦμα τοῦ Οἰκοτροφείου πρὸς τὸ Γυμνάσιο σκορπώντας ἀπὸ τὸ Δημοτικό τοὺς τροφίμους σὲ ἄλλες σχολές, ὑπαξιωματικῶν Κερκύρας, Ἀναγνωστοπούλειο Γεωργική Σχολή Κόνιτσας κλπ. Θυμοῦμαι τὸ γιγαντιαῖο Δημήτριο Σάρρο, που εἶχε ἔρθει τότε και λεγόταν δι. ἐκεῖνος ἔκλεισε τὸ κανάλι τοῦ Οἰκοτροφείου πρὸς τὸ Γυμνάσιο. Ἔτσι ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο τοῦτο ὄλο κι ἔσθηνε, ὥσπου στὰ 1935-36 ή Στ' Γυμνασίου εἶχε μόνο ἓνα μαθητὴ τὸ ...Σέκα!

Ποῖος τῆ χάρη του!

Ὁ παραλογισμὸς τῆς Λογικῆς και ή λογική τῆς ἀληθείας.

Ἀπὸ τῆ Δευτέρα ὡς τὸ Σάββατο συνεχιζόταν ὁ καταιονισμὸς στὸ κεφάλι τοῦ δῦσμοιρου Σέκα, και τὸ Σάββατο, ἄς εἶχε χίλιες ὥρες ὁ μαθητῆς ἔπρεπε νὰ πάει στὸ χωριό του, — ὁ Σέκας πήγαινε σὲ κάτι μπαρμπάδες του που εἶχαν τοὺς μύλους στὸ Ρογόζι — γιὰ νὰ φροντίσει και γιὰ τὸ σακκούλι, που θὰ περνοῦσε μ' αὐτὸ δλη τὴν ἄλλη ὄδομάδα. Ἀλλὰ ποῖο πουλι πηγαίνει θεληματικά νὰ κλειστεῖ στὸ κλουβί του; Ἔτσι ἀντὶ τῆ Δευτέρα, ὁ Σέκας γύριζε τὴν Τρίτη, ή τὴν Πέμπτη ή τὴν ἄλλη Δευτέρα κρατώντας τὸν τροσῶ, με χίλιες δικαιολογίες, πῶς ἀρώστησε ή μάνα του, πῶς χτύπησε ὁ ἀδελφός του, λυπητερά και τρομερά, ἀλλὰ τόσο φυσικά πράγματα, που ή ἀπόδειξή τους ἦταν ἀδύνατη, ἀφου οὔτε ἐπικοινωνία σχολείου και γονέων, οὔτε τηλεφῶνα ὑπῆρχαν. Ἔτσι τίς ἡμέρες ἀπουσιῶν τοῦ Σέκα, οἱ εὐσυνείδητοι καθηγηταὶ ἔγραφαν στὸ βιβλίο «διδασκαμένης ὕ-

λης», «ἀπουσιαζούσης τῆς τάξεως, δὲν ἐγένετο σήμερα μάθημα»!

Ἀλλὰ κάποια ἐποχή ἦρθε ή ὥρα τοῦ Κριτηρίου τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων. Ὁ Σέκας διέδωσε ἔντεχνα στοὺς γύρω συμμαθητὰς τῶν ἄλλων τάξεων δι. εἶχε διαβάσει καλά ὄλα τὰ κεφάλαια τῆς Λογικῆς, πλην τοῦ κεφαλαίου τᾶδε. Φαίνεται δι. δούλεψε κατάλληλη σφήνα τῆς κουδέντας του και ὁ Καθηγητῆς του τοῦ ἔβαλε τὸ μοιραῖο Κεφάλαιο! Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ Σέκας ἔγραψε γι' ἄριστα. Τὸ πρᾶγμα προκάλεσε αἰσθηση και ὑποψίες. Ἐρωτήσεις, πῶς ἔγινε, μήπως ἀντέγραψε, ἀφου εἶπε πῆ δι. δὲν εἶχε διαβάσει αὐτὸ τὸ κεφάλαιο κ.τ. λοιπά. Και ὁ Σέκας:

—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀμαρτία μου κ. Καθηγητά, ἦταν τὸ μόνο κεφάλαιο ἀπὸ τῆ Λογικῆ, που εἶχα διαβάσει.

(Ἀπόσπασμα)

α.χ.μ.

ΗΜΕΡΕΣ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

Η ΗΠΕΙΡΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΦΥΛΑΧΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ. ΚΑΛΠΑΚΙ - ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ

Στά 1939 ο διεθνής όριζοντας είναι γεμάτος από τα μαύρα νέφη του πολέμου, που έρχεται.

Τά πρακτορεία «Τρανζόντσεαν» της Γερμανίας και «Στέφανι» της Ιταλίας, χαλκεία αλαζονείας σχίζουν τούς αιθέρες με απειλητικά μηνύματα. Ο γερμανικός έθνικοσοσιαλισμός και ο ιταλικός φασισμός χέρι-χέρι συγκροτούν τον άξονα της κακουργίας κι έτοιμάζονται να καταφέρουν το τελειωτικό χτύπημα κατά της τρομαγμένης Εδρώπης.

Ο Ντούτσε έχει στο ενεργητικό του την Αίθιοπία, που κατέλαβε με υπερίτη.

Ο Φύρερ κατείχε την Αυστρία και την Τσεχοσλοβακία και εισβάλλει στην Πολωνία.

Ο Ντούτσε όνειρεύεται να αποκτήσει τη ρωμαϊκή ήγεμονία στη Μεσόγειο, που την αποκαλεί θάλασσά τους, MARE NOSTRUM, και αποδιβάξει στην Άλβανία στρατιωτικές δυνάμεις καθησυχάζοντας την Ελλάδα με ψεύτικες διαβεβαιώσεις που μέσα στο χρόνο θα αποδειχθούν χωρίς αντίκρουσμα, γιατί σκοπός τους είναι να παγιωθεί το αλβανικό προγεφύρωμά του. Κι έπειτα οι προκλήσεις. Τά συνοριακά επεισόδια. Η άρθραγραφία του Ιταλικού Τύπου. Το αποκορύφωμα του τορπιλισμού της έορτάσιμα σηματοδοτημένης «Έλλης» στο λιμάνι της Μεγαλόχαρης, και ο γάλλος Άρης, που τά χαράματα της 28ης Οκτωβρίου ξεκινά άκτινωτά προς το Ηπειρωτικό Μέτωπο.

Γνωρίζουν καλά οι Ιταλοί τά προς Άλβανία σύνορα της Ελλάδος. Είναι εκεί στο προτεκτοράτο τους από το 1925, με άνασκαφικές αποστολές στο Βουθρωτό, με

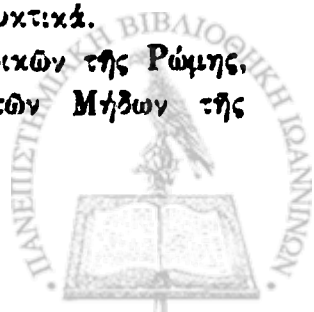
όργανωτικές αποστολές της χωροφυλακής και του Στρατού, με άρδευτικά και δημοσσια έργα, με χαρτογραφήσεις και της τελευταίας λεπτομερείας. Ξαίρουν καλά ότι η στενωπός Χάν: Δελβινάκι είναι η μόνη δίοδος, απ' όπου μπορεί να περάσει βαρύς όπλιςμός. Και θά γράψει ο στρατηγός Χαρ. Κατσιμήτρος:

«Τελευταία πληροφορία: εκ της περιούχης Χάν: - Δελβινάκι (προκάλυψις) άνέφερον ότι άκούεται επί της όδου Άργυροκάστρου Κακαδιός συνεχής κρότος κυλινδρουμένων βαρέων όχημάτων και ότι προφανώς πρόκειται περί προσηθήσεως βαρέως πυροβολικού και άρμάτων μάχης των όποιων ήκούετο εύκρινώς ο χαρακτηριστικός κρότος, όν δημιουργούσιν αι έρπύστρια αυτών».

Είναι: ή «Φερράρα» του πεζικού και οι τεθωρακισμένοι «Κένταυροι» που τούς έχει έπιφυλαχθεί ή τιμή της κατά μέτωπον έπιθέσεως κατά της κεντρικής άμύνης των Έλληνικών Δυνάμεων, που είναι συγκεντρωμένες στη λεκάνη του Καλπακίου, στις γραμμές της VIII Μεραρχίας.

Άπό την Κορίσπολη ξεχύνεται: ή «Σιένα» προς Θεσπρωτία. Κι από Έρσέκα - Λεσκοβίκι, διά μέσου της κοιλάδας όπου άδελφώνονται τά τρία ποτάμια, Άώος Σαραντάπορος, Βολδομάτης, ή «Τζούλια» των Άλπινιστών με στόχο την Πίνδο. Δύο ισχυρές λαβίδες δεξιά κι άριστερά και στο κέντρο οι FANTI DELLA MORTE = οι στρατιώτες του θανάτου, πάντε Ιταλοί μπροστά σ' έναν Έλληνα, ζώνουν το Ηπειρωτικό Μέτωπο άσφυκτικά.

Η θάλλα των σιδερικών της Ρώμης, ο λιγγός του άριθμός των Μήδων της

Δύσης, κάτω από ένα μολυβένιο οθρανό προσβάλλει την άραχνούφαντη γραμμή της προκαλύψεως των Συγόρων για να «σπάσει τα πλευρά της Ελλάδος», όπως έχει καυχηθεί ο δικτάτορας. Ποιά έλπιδα μπορεί να φυτρώσει μπροστά στην άκατανίκητη αυτή λογική του συσχετισμού των δυνάμεων που μέλλουν να 'ρθούν στα χέρια στο έλεος του Καλπακιοῦ;

Όμως «των Ίώνων φυγοπόλεμη δὲν εἶν' ἡ γενιά» (Ίάνων λαός οὐ φυγαίχμας) κατὰ τὸν Αἰσχυλικὸ ὀρισμὸ. Καὶ τεῖχος ἄπαρτο εἶναι τὰ στήθη τῶν παιδιῶν τῆς VIII Μεραρχίας, πὺ κατὰ τὰ 4) 5 εἶναι Ἕπειρωτες καὶ ὁ ἀγὼνας τοὺς εἶναι πραγματικά «ὕπερ Βωμῶν καὶ Ἑστιῶν».

Ἔτσι τὰ πυροβολεῖα τῆς Γκρίμπιανης καὶ τῶν Νεγράδων, ξεροῦν φωτιά καὶ τὰ πρῶτα ἰταλικά ἄρματα σταματοῦν σαστισμένα στὸ ἔλος καὶ τὰ συρματοπλέγματα, μιᾶς ἀντίστασης, πὺ στὴν ἀρχὴ εἶναι ἐκπληξή καὶ σὲ λίγο θὰ γίνῃ θανάσιμη ἀπειλή. Τὰ γύρω ὑψώματα τῆς στρατηγικῆς Ἑλαίας-Καλαμῆς, πὺ ἀπὸ τότε μπαίνει θριαμβευτικά στὴ στρατιωτικὴ Ἱστορία, εἶναι φωλιές θανάτου, ἀποφασισμένες νὰ μὴ ἐπιτρέψουν στὸν ἀλαζόνα νὰ κάμῃ τὸν στρατιωτικὸ Περίπατο στὰ Γιάννινα.

Καὶ θὰ πληρώσει ἡ ἀγέρωχη Ρώμη μέσα στὸ ὀκταήμερο, πὺ θὰ ἀκολουθήσει 1-8 Νοεμβρίου, ὅσα εἶχε κάνει δύο χιλιάδες ἑκατὸν ἑπτὰ χρόνια ὁ Αἰμίλιος Παῦλος κατὰ τῆς ἡπειρωτικῆς γῆς. Νῦν ὕπερ πάντων ὁ ἀγὼν. Ἄς φτάσουν οἱ μονάδες τῆς Σιένα, ὡς τὸ Μαργαρίτι τῆς Θεσπρωτίας, ἄς ἀναρριχηθοῦν οἱ Λύκοι τῆς Τοσκάνης, τὰ φτερά τῶν Βερσαλλιέρων ἄς ἀνεμίσουν ὡς τίς ψηλότερες κορφές τῆς Πίνδου, ἄς μποῦν βαθεῖα μέχρι τὴ Βωβούσα. Ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ ἔλος τοῦ ὄρειου Ἑλληνικοῦ Μαραθῶνα θὰ κριθεῖ ὁ ἀγὼν μὲ τὰ στήθη τοῦ πεζικοῦ, μὲ τὸν ψυχρὸ χάλυβα τῆς λόγχης, μὲ τὴ θανατερὴ ἀνά-

σα τοῦ ἀρματωμένου λαοῦ. Ἐδῶ ἔρριξε ὁ ἐχθρὸς τὸν ὄγκο του στὸ μέτωπο τῶν 35 χιλιομέτρων γιὰ νὰ ἐκδιᾶσει τὰ στενά τοῦ Καλπακιοῦ καὶ νὰ περάσει. Μὰ δὲν ἐπέρασε. Τὰ ὀκτὼ ἑκατομμύρια λόγχες ἐλύγισαν σὰν σφερδούκλια τῶν παιδικῶν μας χρόνων. Τὰ ἀεροπλάνα, πὺ θὰ κρύβανε τὸν ἥλιο ἦταν χωρὶς ψυχὴ καὶ ἐβγάζαν τὸν κόσμο στὰ ξάγναντα νὰ χειροκροτεῖ τὴν ἀστοχία τοὺς καὶ νὰ ἐνθαρρύνει τοὺς ἀγωνιζομένους μὲ τὴν ἰαχὴ ἀέρα!

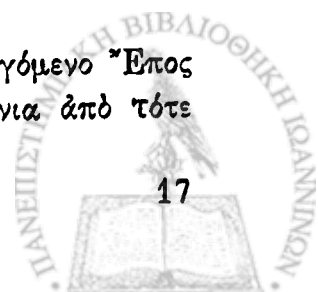
Κι ἔγινε ἡ ἀπειλὴ χλεύη καὶ ὁ κομπασμὸς θεατρικὴ ἐπιθεώρηση καὶ ἡ θεαματικὴ προέλαση πρὸς τὰ Γιάννινα πνίγηκε στὸ λαϊκὸ σκῶμμα. Ὁ διεθνῆς τύπος μιλεῖ γιὰ τὴ μικρὴ ἡρωικὴ Ἑλλάδα. Ὁ χάρτης τῆς Ἑπείρου παίρνει τὴν τιμὴ τῆς δημοσιότητος σὲς πρῶτες σελίδες τῶν μεγάλων ἔφημερίδων τοῦ κόσμου. Οἱ γνωστότεροι κονδυλοφόροι θυμίζουσι τὸν βιβλικὸ ἀγὼνα τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ Γολιάθ. Ὁ Τσῶρτσιλ μιλεῖ γιὰ τὸν ἰταλικὸ κολοσσὸ μὲ τὰ πῆλινα πόδια, πὺ τοῦ τὰ ἔσπασε ἡ ἐλληνικὴ λόγχη καὶ ὁ παιάνας γιὰ τοὺς νικητὰς καὶ ὁ χλευασμὸς γιὰ τοὺς ἡττημένους δίνουν καὶ παίρνουν στὴν κοινὴ γνώμη, τὴν ἔντρομη ὡς τότε, πὺ ὡστόσο ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔμπρὸς δοκιμάζει τὸν κραδασμὸ τῆς ἐλπίδας πὺς ἐσήμανε ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἀναστροφή τῆς τύχης τοῦ πολέμου.

Ἡ νικηφόρα μάχη τοῦ Καλπακιοῦ εἶναι ἡ πρώτη μάχη τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος.

Θὰ τὸ ἀναγνωρίσει αὐτὸ ὁ τότε πρωθυπουργὸς στὴν ὀμιλία του τῆς 26 Νοεμβρίου 1940.

«Τὸ πρῶτον θάρους τοῦ πολέμου ἔπεσεν εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἑπείρου, τοῦ ὀποιοῦ ἡ σθεναρὰ ἀντίστασις ἐκάλυψε τὴν ἐπιστράτευσιν καὶ τὴ συγκέντρωσιν τῶν πολεμικῶν μας δυνάμεων».

Εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ στὸ λεγόμενον Ἔπος τοῦ '40. Τριάντα ὀκτὼ χρόνια ἀπὸ τότε

είναι ανάγκη να αναθεωρήσουμε ώριμμένες αντιλήψεις και να ανακατατάξωμε ώριμμένες θέσεις στα Ιστορικά μας προβλήματα.

Δέν ξεκινάμε η Ελλάς από τούς πελταστας της «Τζούλια», τούς *levis armaturae*, πού αναρριχήθηκαν στην Πίνδο, ούτε από τή «Σιένα» του παραλιακού τομέα, πού η αποστολή τους ήταν βοηθητική, και πού έν πάση περιπτώσει η προέλασή τους τελούσε κάτω από τό φόβο του στρατιωτικού δόγματος «ό κυκλών κυκλοῦται».

Έκινάμε από τόν συντριπτικό δγκο των σιδηροφράκτων της Φερράρα και των Κενταύρων, πού κινήθηκαν στον συγκοινωνιακό άξονα άργυρόκαστρο - Καλπάκι,

νωνιακό άξονα Άργυρόκαστρο—Καλπάκι, Κορυτσά.

Όσοδήποτε θεαματική κι' αν ήταν η Έποποιία της Πίνδου με τίς μυθικές προεκτάσεις, πού έρεθίζουν τή λαϊκή φαντασία, τó ειδικό βάρος, της νίκης παραμένει άμετάθετο στη σκυθρωπή σκηνογραφία του κεντρικού θεάτρου του πολέμου, Έλαία — Καλαμάς (Καλπάκι) όπου ό δγκος της VIII Μεραρχίας στάθηκε Πρόμαχος στην Άμυνα και τήν Άντεπίθεση.

Στάθηκε πρόμαχος κι' έδωκε τή νίκη, αύτήν πού δέν περίμενε τó Γενικό Στρατηγείο, όταν έγραφε ότι δέν αναμένει θεβαίως παρ' αύτής νίκας δεδομένης της αριθμητικής ύπεροχής του αντιπάλου.

α.χ.μ.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΥΜΠΑΝΑ ΤΟΥ ΕΠΟΥΣ. ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ.

Έξεδόθη με έπιμέλεια της «Ήπειρωτικής Έταιρείας», με δαπάνη όμως του συγγραφέως - όμιλητου, η διάλεξη του καθηγητου κ. Άλεξ. Τσουκανέλης, πού δόθηκε στην αίθουσα της Αρχαιολογικής Έταιρείας στις 20 του Άπριλιου 1977.

Η όμιλία συμπληρωμένη και τεκμηριωμένη, με εισήγηση του Προέδρου της Έταιρείας, με σπάνιες εικόνες, σε χαρτί πολυτελείας, με έξώφυλλο σε ILLUSTRATION, έκδοση αριθμημένη σε 1.500 αντίτυπα μόνο, με παρένθετο τó έμβλημα του πρώτου Ιταλικού άρματος μάχης, πού συνελήφθη αιχμάλωτο στο Καλπάκι, καλαισθητη από κάθε άποψη στολίζει τή σειρά των εκδόσεων της Έταιρείας με τόν αριθμό 48.

Έχει τόν ίδιο τίτλο: **Χ α ρ ά λ α μ π ο ς Κ α τ σ ι μ η τ ρ ο ς, π ρ ό μ α χ ο ς τ η ς Ή π ε ί ρ ο υ.**

Και περιλαμβάνει τά εξής κεφάλαια: Προλεγόμενα — Τά ΟΧΙ — Η σταδιοδρομία του — Η προετοιμασία του Έπους — Τό πρώτο ΟΧΙ — Η δόξα στο άπόγειο — Τά Ρωμέικα — Τά άπίστευτα — Περιληπτική περιγραφή της μάχης δια τήν κατάληψιν του 669 — Τό δεύτερο μεγάλο ΟΧΙ — Ό Γολγοθας — Ντροπές πατρογονικές — Τά πρωτόκολλα της αναχωχής — Έπίμετρον — Α! εϋθύναί μας.

Με τó αποκαλυπτικό αυτό βιβλίο η Έταιρεία έπιτελεί ένα χρέος. Είναι η καλύτερη προσφορά στην έφετινή επέτειο του Έπους του 1940 αλλά προσφορά και στην Ιστορική αλήθεια, πού τριάντα όκτώ χρόνια άποσιωπάται στην έπίσημη κροίστι των τυμπάνων. Ό καθηγητής κ. Τσουκανέλης, λέγει: τήν αλήθεια πρός πάσαν κατεϋθύνει και τήν τεκμηριώνει. Και τελειώνει με μία σημαντική πρόταση:

«Αὐτὰ προσέφερε ὁ Χαράλαμπος Κατσιμητρός στὴ Χώρα στὴν Ἑπειρο καὶ σὲ μᾶς τοὺς Ἑπειρωτῆς.

Ἐμεῖς, ὁμως, ποὺ τόσο ἀνεύθυνα διηγούμεθα καὶ συζητοῦμε τριάντα πέντε δόκλιηρα χρόνια, τί κάναμε γιὰ τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἄδικο ποὺ τοῦ ἔγινε;

Στήσαμε στὸ Πάρκο τῶν Γιαννίνων μιὰ προτομή, ποὺ δὲν εἶναι ὁ Κατσιμητρός καὶ τοῦ δώσαμε καὶ τὸ «χρυσὸ μετάλλιο τῆς πόλεως». Φθάνει; Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ νομίζω ΚΑΘΟΛΟΤ.

Προτείνω λοιπὸν, ἓνα ἔρανο Πανηπειρωτικὸ, ὄχι πανελλήνιο, γιὰ νὰ στήσουμε ἓνα Τρόπαιο μπροστὰ στὸ Καταφύγιο — Στρατηγεῖο τοῦ Καλπακιοῦ. Ἐρανο συμβαλικό».

Ὅσοι ἔτυχε νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ Καλπάκι ἔχουν παρατηρήσει ὅτι λείπει ἡ προτομή τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πρωτίστως ἔπρεπε ἀπὸ χρόνια νὰ ἔχει στηθῆ. Τοῦ πρωταγωνιστοῦ τῆς Νίκης, τοῦ Κατσιμητρου, πλασιωμένη μὲ ὄσα συμβατικά σχετίζονται μὲ τὸν κορμὸ αὐτοῦ ποὺ λέμε Ἐπὸς 1940. Ἡ Ἐταιρεία ἀποδέχεται τὴν πρόταξη, κατ' ἀρχήν, καὶ θὰ διασκεφθεῖ γιὰ τὸν καταλληλότερο τρόπο πρὸς ὑλοποίησιν τῆς. Θέτει σὲ δημόσια ἡπειρωτικὴ προσφορὰ τὴν ἑξαιρετικὴ ἀριθμημένη — ἐνθύ-

μιο— ἐκδοσὴ μὲ ἐλάχιστο ποσὸ Δρ. 300 καὶ ἀνώτερο, ὅσο ὑπαγορεύει ἡ ἡπειρωτικὴ φιλογένεια καὶ φιλοπατρία, ὥστε τὸ προῖδν ἐκ τῆς πωλήσεως νὰ ἀποτελέσει εἰδικὸν λογαριασμὸν αὐτοτελοῦς διαχειρίσεως γιὰ τὸν προκείμενο σκοπὸ.

Ἡ Ἑπ. Ἐταιρεία ὅπως διαχειρίζεται δημοσίᾳ τὸ θέμα τῆς Πνευματικῆς Στέγης, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ διαχειρισθῆ καὶ τὸ θέμα τοῦ Τροπαίου.

Καὶ δίνει στὴ δημοσιότητα τὰ πρῶτα ὀνόματα τῶν κατόχων μὲ τοὺς πωληθέντας ἀριθμοὺς καὶ τὰ συγκεντρωθέντα ποσά, ποὺ ἄγονται εἰς πίστωση τοῦ «λογαριασμοῦ Τροπαίου».

	Ἀριθ. Βιβλίου	Ποσὸν		
Εὐάγ. Πρίτζος	ἀρ.	3	Δρ.	300
Ἄθην. Τσεκούρας	»	2	»	300
Βασίλ. Λαμπρίδης	»	11	»	300
Γεώργ. Σουρᾶς	»	12	»	300
Ἄθην. Σουρᾶς	»	216	»	300
Ἄριστ. Δημητριάδης	»	218	»	300
Νικ. Παπασωτηρίου	»	203	»	500
Ἄποστ. Παπαθεοδώρου	»	205	»	300
Νικόλ. Λώλης	»	206	»	300
Νίκος Παπαθανασίου	»	107	»	300
Μιχ. Τάσος	»	404	»	300
	Σύνολον			3.500
				α.χ.μ.

ΚΙ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΙΟΥ ΤΡΑΝΤΑ

Ὁ εὐεργέτης τῆς Ἐταιρείας κ. Νίκος Παπασωτηρίου, Ἐπίτιμος Γυμνασιάρχης μᾶς γράφει:

Πρὸς

Τὴν Ἑπειρωτικὴν Ἐταιρείαν

Ἐ ν τ α ὀ θ α

Ἀγαπητὴ κύριε Πρόεδρε,

Στὸ τελευταῖο τεύχος τοῦ Δελτίου τῆς Ἑπειρωτικῆς Ἐταιρείας ὁ φίλος ἰατρός κ. Βασίλειος Χρήστου, ἔγραψε ἀρκετὰ διὰ

τὴν ἐπιστημονικότητα τοῦ διασήμευ Βουρμπιανίτη ὀφθαλμιάτρου Ἀλεξίου Τράντα. Ἐμένα, θὰ μοῦ ἐπιτραπῆ, νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸν πατριωτισμὸ τοῦ ἰατροῦ μας. Ὁ Ἀλέξιος Τράντας ἦταν ἓνας μέγας πατριώτης. Ἀγαποῦσε τὴν Βούρμπιανη ὅσο λίγοι. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε παθολογικά. Κάθε φορὰ ποὺ Βουρμπιανίτης ἤρχετο ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ πήγαινε στὴν Κλινικὴ του, δὲν σταματοῦσε τίς ἐρωτήσεις του γιὰ τὸ χωριὸ, μὲ τέτοιες λεπτομέρειες, ὥστε ὁ Βουρμπιανίτης τὰ ἔχανε

ἀν δὲ τοῦ ἔλεγε καὶ μερικὲς ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἀναμνήσεις, πού διατηροῦσε ἄφθονες στὴ μνήμη του ὁ ἰατρός γιὰ τὸ χωριό, τότε ἐδάκρυζαν καὶ οἱ δύο. Ὁ ἰατρός Τράντας οὐδέποτε ἐπῆρε χρήματα γιὰ θεραπεία τῶν ματιῶν ἀπὸ κανένα Βουρμπιανίτη καὶ ὅταν ἦταν στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ὅταν ἦλθε στὴν Ἀθήνα. Πόσοι καὶ πόσοι Βουρμπιανίτες δὲν ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ τὸν Τράντα νοσηλεύομενοι κάποτε ἐβδομάδες τελείως δωρεάν; Ἔχω ἰδίαν ἀντίληψιν. Κάποτε μίᾳ ἐξαδέλφῃ μου εἶχε θγάλει στὸ μάτι ἓνα ἀσπράδι. Τὴν ἐπῆγα στὸν Τράντα. Ἐκεῖνος τὴν ἐκοίταξε προσεκτικὰ, τῆς ἔκαμε μίᾳ μικρὴ ἐγχείρηση καὶ τὸ ἀφήρεσε τελείως. Ἔδωγα νὰ τὸν πληρώσω καὶ ὅχι μόνον δὲν δέχτηκε νὰ πάρῃ χρήματα, ἀλλὰ μοῦ χάρισε καὶ βιβλία του.

Ὁ Τράντας ἔκαμε πολλὰ μικρὰ δωρεὰς στὸν ἐδῶ Σύνδεσμο τῶν Βουρμπιαντῶν ὅπου τὰ χρήματα ἐπέλλοντο γιὰ τῆς ἀνάγκης τοῦ χωριοῦ. Ἔκανε ἁπλῶς τρεῖς μεγάλες δωρεὰς οἱ ὁποῖες τοῦ ἔδωσαν τὸν τίτλο τοῦ «μεγάλου εὐεργέτη».

1) Ἐστειλε στὸ χωριό πολλὰς χιλιάδες δραχμὰς καὶ ἔγινε ἓνα μεγάλο ἀρδευτικὸ ἔργο μὲ τοιμεντένια ἀλλάκια πού πήγαιναν τὸ νερὸ στὰ χωράφια καὶ τὰ πότιζε. Δυστυχῶς ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο δὲν μένουν σήμερα παρὰ μόνον μερικὰ ἀλλάκια.

2) Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι κανένα χωριὸ τῆς Κονίτης πρὸ τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου τοῦ 1940 δὲν εἶχε αὐτοκίνητόδρομο. Ὅλες οἱ συγκοινωνίαι ἐγίνοντο μὲ τὰ ζῶα. Στὴν Βούρμπιανη τὸ σιτάρι κλπ. τὸ ἔφερναν ἀγωγιάτες Ντενιτσιῶτες (σήμερα Ἀεταμηλίτσα). Οἱ Βουρμπιανίτες ἀμπάριζαν γιὰ ὅλο τὸν χειμῶνα γιὰτὶ οἱ δρόμοι τότε ἔκλειναν ἀπὸ τὸ χιόνι. Ὑπῆρχαν ἔμωσ καὶ πολλοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν χρήματα καὶ τὸ χειμῶνα τὸ ἔπαιρναν

ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους σὲ διπλασία τιμῇ. Αὐτὸ κάποιος συγγενὴς του τὸ εἶπε στὸν Τράντα. Ἐκεῖνος ἔκαμε μίᾳ ἐπιτροπὴ στὸ χωριό, ἔστειλε 150.000 δρχ. πρὸ τοῦ πολέμου γιὰ νὰ ἀγοράζουσαν τὸ καλοκαίρι τὸ σιτάρι καὶ νὰ τὸ πουλοῦσαν τὸ χειμῶνα μὲ τὴν ἴδια τιμῇ. Ἔτσι τὸ κεφάλαιο ἔμεινε καὶ αὐτὸ ἔγινε μέχρι τὸ 1940, ὅποτε ὁ πόλεμος ἔκαμε νὰ χαθοῦσαν ὅλα τὰ χρήματα.

4) Μεγάλῃ δωρεᾷ τοῦ Ἀλεξίου Τράντα ἦταν 1.000 χρυσὰς λίρες πού ἔδωσε γιὰ νὰ ἀγοραστῇ ἓνα κτῆμα ἐδῶ, γιὰ τὸ χωριό. Ἡ λίρα τότε εἶχε 300 δρχ. Μὲ τὸ πρῶτον τῶν 300.000 δρχ. τοῦ Τράντα καὶ μὲ ἄλλα χρήματα πού εἶχε ἀφήσει ὁ Χαρίτης ἢ Χαρίλαος Ζήκος κτίστηκε τὸ κτίριο τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους 66.

Αὐτὸ καὶ ἄλλα ἀποτελοῦσαν τὸ κληροδότημα τοῦ χωριοῦ μας σήμερα. Προτοῦ τελειώσω θὰ ἤθελα νὰ σημειώσω ὅτι ὁ Ἀλέξιος Τράντας στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του δὲν ἦταν δυστυχῶς ἐλεύθερος. Κι κλωμένος ἀπὸ ἓνα περιβάλλον, τὸ ὅποιο ἦταν ξένο πρὸς τὴν Βούρμπιανη δὲν ἄφηνε τὸ γιὰτὸν μας οὔτε στιγμή νὰ ἐρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ Βουρμπιανίτες: ὅλα τὰ ἤθελαν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Εἶμαι βέβαιος, ὅταν μὲγάλος πατριώτης πού ἦταν ὁ Τράντας θὰ ἔδινε καὶ ἄλλα χρήματα γιὰ τὸ χωριό, διότι ἀγαποῦσε πολὺ τὴν γενέθλια γῆ μας, ἢ ὅποια σήμερα ἰδίως ἔχει μεγάλη ἀνάγκη γιὰ νὰ μὴ ἐρημωθῇ τελείως, ὅπως τοῦτο γίνεται: στὰ περισσότερα χωριά τῆς Ἑλλάδος μας.

Νίκος Παπασωτηρίου
Τίτλος Γυμνασιάρχης
Κυψέλης 60

Η ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΕΝΔΥΕΙ ΣΕ ΑΚΙΝΗΤΟ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΩΡΗΤΩΝ, ΔΦΙΕΡΩΤΩΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΤΗΣ

Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ἡπ. Ἐταιρείας εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν Ἐταίρων τῆς κατὰ τὴν 24 Μαΐου 1978 προέβη εἰς τὴν ἀγορὰν ἀκινήτου πρὸς ἐπένδυσιν καὶ διασφάλισιν τῶν χρημάτων, πού τῆς ἐμπιστεύθησαν οἱ δωρηταὶ καὶ εὐεργεταὶ τῆς καὶ πού θὰ ἀποτελέσει τὸν πυρήνα τῆς Πνευματικῆς Στέγης. Παρακάτω δημοσιεύονται οἱ σχετικὲς ἀποφάσεις τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ ἡ ἔκθεσις τῆς πρὸς τοῦτο συγκροτηθείσης Ἐπιτροπῆς.

Ἐπίφασις 26.4.78

Φρονεῖ ὁ κ. Πρόεδρος ὅτι τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔχουν ἐμπιστευθῆ οἱ φίλοι τῆς Ἐταιρείας πρέπει νὰ ἐπενδυθῆ εἰς ἀκίνητον, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῆ τοῦλάχιστον ὡς κεφάλαιον.

Μὲ τὸ εἰς τὴν διάθεσίν μας ποσὸν δυναμέθα ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας τῆς Κτηματαγορᾶς ν' ἀγοράσωμεν περὶ τὰ 60 τ.μ., ὅπερ εἶναι περισσότερον κατὰ 50% τοῦ ἐμβαδοῦ τῶν Γραφείων μας, ἀναποκρίνεται πληρέστερον πρὸς τὰ ἀνάγκας μας. Ἀποτελεῖ ἡ πρᾶξις τῆς ἀγορᾶς μίαν ἀσφαλῆ ἐπένδυσιν καὶ δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν προσπαθειῶν μας πρὸς ἀπόκτησιν μείζονος ἀκινήτου ἀναποκρινόμενου πρὸς τοὺς δραματισμοὺς μας τῆς Πνευματικῆς Στέγης.

Οἱ κύριοι Σύμβουλοι λαβόντες ἕκαστος τὸν λόγον συμφωνοῦν πρὸς τὸ προτεινόμενον μέτρον καὶ ἐξουσιοδοτοῦν ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ τῶν κυρίων Ἀλεξ. Μαιμοπούλου, Στάθη Λαμπρίδη, Λέοντος Μελλᾶ, Δημ. Παπαζήση, Κων. Ἐξάρχου καὶ Πελοπ. Οἰκονομίδη, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἀδιαιρέτως καὶ κατ' ὁμοφωνίαν ἐν ὀνόματι

τοῦ Δ.Σ., ἀλλὰ καὶ ἐν ὀνόματι τῶν ὑπερτριακοσίων δωρητῶν, ἀφιερωτῶν, εὐεργετῶν καὶ μεγάλων εὐεργετῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτίμησαν τὴν Ἐταιρείαν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην των ἐξετάσουν τὰς συνθήκας τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν περιοχὴν τῶν σημερινῶν Γραφείων, ἐξεύρουν τὸ κατάλληλον διὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα τῆς Ἐταιρείας ἀκίνητον καὶ μετὰ συμφωνοῦν γνώμη καὶ τοῦ Συναδέλφου δικηγόρου κ. Στέλιου Σιωμοπούλου προβοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ κατὰ τὴν κρίσιν των καταλλήλου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀναδέχεται τὴν εὐθύνην καὶ θέλει λογοδοτήσῃ εἰς τὸ Συμβούλιον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐνεργειῶν τῆς δι' ἐκθέσεως αἰτιολογούσης τὰς ἐνεργείας τῆς ταύτας ἢ τὴν ματαίωσιν τοῦ ἔργου τῆς καὶ τὴν ἔκθεσιν τῶν βασίμων λόγων διὰ τοὺς ὁποῖους ἐπῆλθεν ἢ τυχὸν ματαίωσις τῶν ἐνεργειῶν τῆς,

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Ἀλέξ. Μαιμόπουλος Σταθ. Λαμπρίδης

Τὰ Μέλη

Κων. Ἐξάρχος, Ἀθ. Σουρᾶς, Δ. Παπαζήσης, Πελ. Οἰκονομίδης, Λέων Μελλᾶς, Στέλιος Σιωμόπουλος, Χριστ. Καλλιίδης, Ἀγγελος Κίτσος.

Συνεδρίασις 16.6.1978

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 16ην Ἰουνίου 1978, ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Παρασκευῆν καὶ ὥραν 11ην πρωϊνὴν συνῆλθεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἐταιρείας Ἀθηνῶν, Ἀκαδημίας 64 τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς ἀναφεραμένης Ἐταιρείας. Παρόντες κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἦσαν:

1) Άλεξ. Μαιμμόπουλος, 2) Κων. Ξεαρχος, 3) Μιχ. Μελάς, 4) Στάθης Λαμπρίδης, 5) Πελ. Οικονομίδης, 6) Άριστ. Δημητριάδης, 7) Δημ. Δρόσος, 8) Παναγ. Ζακόπουλος, 9) Χριστ. Καλλίδης, 10) Άγ. Κίτσος, 11) Αίμ. Κάμτσιου, 12) Λέων Μελάς, 13) Δημ. Παπαζήσης, 14) Γεωρ. Παπᾶς.

Θέμα μοναδικόν μέ τό όποιον ήσυχολήθη τό Δ. Συμβούλιον τής Έταιρείας ήτο ή λήψις άποφάσεως δι' άγοράν άκινήτου πρὸς ιδιόχρησιν.

Είς έκτέλεσιν τής ύπό τής Γεν. Συνελεύσεως τής 24ης Μαΐου είς τό Δ. Συμβούλιον δοθείσης έντολής, ώς και τής άπό 26.4.1978 άποφάσεως του Δ. Συμβουλίου περι έπενδύσεως είς όμόλογα χρηματικών διαθεσίμων τής Έταιρείας είς άγοράν άκινήτου πρὸς ιδιόχρησιν, δυναμένου δέ νά χρησιμοποιηθῆ και πρὸς εκμίσθωσιν και μετ' είσήγησιν τής πρὸς τουτο καταρτισθείσης διὰ τής μνησθείσης άποφάσεως του Δ.Σ. Έπιτροπής αποτελουμένης εκ των κυρίων 1) Άλεξ. Μαιμμούλου, 2) Στάθη Λαμπρίδου, 3) Λέοντος Μελά, 4) Δημ. Παπαζήση, 5) Κων. Ξεάρχου και 6) Πελ. Οικονομίδου.

Λαβόν γνώσιν τής άπό 1ης 6 - 78 όμολόγου είσηγήσεως τής Έπιτροπής ύποδεικνύουσης ότι εκ των άναζητηθέντων είς κεντρικήν περιοχήν τής πόλεως άκινήτων εύρεν τό επί τής όδου Μαυρομιχάλη άριθ. 7 είς τον θον δροφον, διαμέρισμα (ρετιρέ) συγχείμενον εκ δύο δωμάτων μετά χῶλ, κουζίνας, λουτρού έμβαδου 63 μ² ιδιοκτησίας Γεωργίας Ρούσου άντι τιμήματος δρχ. 1.575.000 (ένός εκατομμυρίου πεντακοσίων έβδομηκοντα πέντε χιλιάδων) πλέον των έξόδων μεταβιβάσεως, καταβλητέου τοίς μετρητοίς, ότι δέ γενομένου έλέγχου των τίτλων ύπό του τέως Συμβούλου κ. Στέλιου Σιωμοπούλου, δικηγόρου, τοσσο εύρέθη εν τάξει, χωρεί

εις συζήτησιν τής ύποθέσεως.

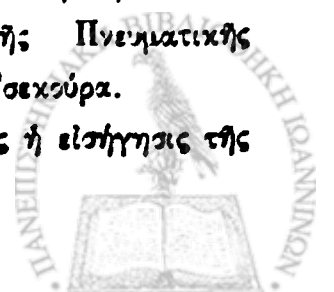
Τό Συμβούλιον μετά ώριμον σκέψιν εύρίσκει ότι τό ύποδεικνυόμενον άκίνητον τό γε νυν ίκανοποιεί τάς σημερινάς άπαιτήσεις τής Έταιρείας πρὸς τε την άνετον έγκατάστασιν των γραφείων της και πρὸς διασφάλισιν των χρηματικών διαθεσίμων τής Έταιρείας άποφασίζει την άγοράν κρινομένην ώς συμφέρουσαν συμφώνως πρὸς την ίδιαν είσήγησιν και έξουσιοδοτεί τους κυρίους 1) Άλέξανδρον Μαιμμόπουλον, πρόεδρον τής Έταιρείας, 2) Κων) τίνον Ξεαρχον, άντιπρόεδρον και 3) Στάθην Λαμπρίδην, γεν. γραμματέα όπως ύπογράψουν μετά τής πωλητείας ένώπιον Συμβολαιογράφου τό συμβόλαιον τής άγοράς και μεριμνήσουν διὰ την ένέργειαν πασών των άναγκαίων διατυπώσεων πρὸς περαίωσιν τής άνω άγοραπωλητείας.

Έντέλλονται προσέτι οσσοι όπως ύποβάλλουν την νόμιμον είς τον οίκονομικόν έφορον δήλωσιν ύπογράφοντες μετ' αυτόσ και την πράξιν συμβιβασμοσ κατά την κρίσιν των.

Έάν άπαιτηθῆ άσκησης προσφυγής ένώπιον των φορολογικών δικαστηρίων, αὐτη θα άσκηθῆ ύπό του Δ. Συμβουλίου.

Πρὸς έκτέλεσιν των άνωτέρω άποφασίζεται ή ρευστοποίησης των είς χείρας του ταμίου κ. Πελοπίδα Οικονομίδου όμολόγων τής Κτηματικής Τραπεζής σ' ενολιχοσ ποσσο δρχ. 1.475.000 (ένός εκατομμυρίου τετρακοσίων έβδομηκοντα πέντε χιλιάδων) πλέον τόκων μέσφ του είσηγητοσ τής Έπιτροπής Πνευματικής Στέγης κ. Δημητρίου Τσεκούρα.

Άποφασίζεται επίσης ή είσήγησις τής

Ἐπιτροπῆς νὰ καταχωρισθῆ εἰς τὸ παρὸν πρακτικὸν ὡς ἀκολούθως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 1 Ἰουνίου 1978

Πρὸς

Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ἡπειρωτικῆς

Ἐταιρείας Ἀθηνῶν

Ἐ ν τ α ὐ θ α

Θ έ μ α: Ὑποβάλλεται εἰσήγησις ἐπὶ τοῦ θέματος ἐξευρέσεως οἰκήματος.

Οἱ ὑπογράφοντες, Μέλη τῆς διὰ τῆς ἀπὸ 26-4-1978 ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου συσταθείσης Ἐπιτροπῆς 1) Ἀλέξ. Μαμιόπουλος, 2) Στάθης Λαμπρίδης, 3) Λέων Μελάς, 4) Δημ. Παπαζήσης, 5) Κων. Ἐξάρχος καὶ 6) Πελ. Οἰκονομίδης ἔχουμεν τὴν τιμὴν νὰ εἰσηγηθῶμεν εἰς τὸ Συμβούλιον τὰ ἀκόλουθα:

Ἐρευνήσαμε τὴν κεντρικὴν περιοχὴν τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ βορειοανατολικῶς πρὸς τὴν περιοχὴν Νεαπόλεως, ὅπου καὶ συγκεντρῶνται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Συμβουλίου διὰ τὸν πνευματικὸν χαρακτήρα τῆς περιοχῆς λόγω γειτνιασεως μὲ τὰ πνευματικὰ ἰδρύματα καὶ τὰ σπουδαιότερα βιβλιοπωλεῖα τῆς πόλεως, ὅπου διακινῶνται πνευματικοὶ ἄνθρωποι. Ἐλήφθη ἐπίσης ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐταιρεία ἐπὶ δεκαετίαν εἶναι ἐγκαταστημένη εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν κατ' ἀρχὰς Φειδίου 4 καὶ ἔπειτα Ἀκαδημίας 64.

Συμβουλευθήμεν μεσίτας, ὠδηγήθημεν ἐκ τῶν ἀγγελιῶν τῆς ἐφημερίδος «τὰ Νέα» καὶ κατελήξαμεν ὁμοφώνως εἰς τὰς ἀκολούθους διαπιστώσεις ὡς πρὸς τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς κτηματαγορᾶς.

Α' Περιμετρικῶς: Ἡ τιμὴ τῶν ἀκινήτων κατὰ μ² παρουσιάζεται ὡς ἑξῆς:

1) Φυλακαὶ Ἀθήρων 16.000 κατὰ μ², 2) Μαιευτήριον Ἐλενας Βενιζέλου

20.000, 3) Αἰγινήτειον 25.000, 4) Ἀγαλμα Τρούμαν 20.000, 5) Μαράσλειον 20.000, 6) Ἁγίου Μελετίου 18.000.

Β' Κ έ ν τ ρ ο ν: Ἐπὶ τῶν ἀνεγειρομένων εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου (Στοὰ Πρωίας) Ἁγίου Χρύσης πρώην Τσίτα αἰ τιμαὶ κατὰ μ² κυμαίνονται μετὰξὺ 35.000 ἕως 45.000.

α) Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σίνα 36 καὶ Ἰπποκράτους - Διδότου ἀπὸ 30.000 καὶ ἔνω

6) Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σκουφᾶ 66, 26.000 κατὰ μ².

γ) Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Α' ὄροφος 26.000 κατὰ μ².

δ) Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη 9 ἐπὶ ἀνεγειρομένης οἰκοδομῆς ἀπὸ 30.000 μέχρι 33.000 ἀναλόγως τοῦ ὀρόφου.

ε) Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη ἀριθ. 7 ρετιρὲ τοῦ 6ου ὀρόφου 25.000 κατὰ μ².

Τὸ οἶκημα τοῦτο συνεχέντρωσε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τοὺς κατωτέρω λόγους:

α) εἶναι ἐμβαδὸν 62,65 μ²,

6) εἶναι μοναχικὸν ρετιρὲ εἰς τὸν 6ον ὄροφον,

γ) εἶναι διαμπερές, φωτεινόν, ἀνατολικὸν μὲ θέαν πρὸς τὸν Λυκαβητὸν, εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ ἀμέσως κατοικήσιμον,

δ) ἀποτελεῖται ἐκ δύο κυρίων δωματίων μετὰ χῶλ, κουζίνας, λουτροκαμπινὲ καὶ μὲ ὀλίγα ἔξοδα δύναται νὰ μεταρρυθμισθῆ ὥστε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐταιρείας.

Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι εἰς τοὺς κάτωθι τοῦ 6ου ὀρόφους στεγάζονται γραφεῖα καὶ καταστήματα καὶ καμμία οἰκογένεια, ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ τοῦτο πλεονέκτημα διὰ τὰ γραφεῖα καὶ ἰδία, ὅταν ἔχουμεν βραδυνὲς συγκεντρώσεις καὶ ἐκδηλώσεις. Δύναται νὰ γίνῃ ἐπίσης ἀπόλυτος χρῆσις τῆς ὑπερκειμένης ταράτσας. Ἐπὶ πλέον τοῦ ἐμβαδοῦ διαθέτει καὶ ἐξώ-

στην έμβαδοῦ 20 μ².

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ Ἐπιτροπή ἑμοφώνως καταλήγει εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀγορᾶς τοῦ εἰρημένου ἀκινήτου ὡς προσφόρου κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις καὶ εἰσηγείται πρὸς τοῦτο εἰς τὸ Συμβούλιον.

Μετά τιμῆς

Ἄλέξ. Μαιμῶπουλος, Στάθης Λαμπρίδης, Λέων Μελάς, Δημ. Παπαζήσης, Κων. Ἐξαρχος, Πελ. Ολοκονομίδης.

Μεθ' ὃ μὴ ὑπάρχοντος ἐτέρου θέματος λύεται ἡ συνεδρίασις.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΑΚΙΝΗΤΟ ΟΔΟΥ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

Οἱ πράξεις τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑπειρωτικῆς Ἐταιρείας περὶ ἀγορᾶς ἀκινήτου δημοσιεύονται παραπάνω καὶ τίθενται εἰς δημόσιον ἔλεγχον. Ἐν τῷ μετὰ τὸ Δ. Συμβούλιον ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς ὄσους συνήργησαν, ὥστε κατὰ τὸ πρῶτο τοῦτο στάδιον νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἀγορὰ τοῦ ἀκινήτου διαμερίσματος τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη ἀριθ. 7. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἀνεξάρτητο ἡλιόλουστο, ἀνατολικό, διαμπερές διαμέρισμα, σὸν ὄρον ὁροφῶν καινούργιας σχετικῶς πολυκατοικίας (1965) ποῦ ἔχει καὶ θὰ τὴν ἔχει καὶ στὸ μέλλον, ἀναπεπταμένην θέαν πρὸς τὸ λόφο τοῦ Λυκαθητοῦ. Εἶναι ἓνα εὐχάριστο γιὰ τοὺς ἐργαζομένους ἐνδιαίτημα καὶ μὲ τὸν ἐξώστη —ἀλλὰ 20 μ²— θὰ ἀποτελέσει ἐντευκτήριο καὶ χῶρον ἐκθέσεως εἰκαστικῶν τεχνῶν, φωτογραφίας,

παλαιῶν Ἑπειρωτικῶν Βιβλίων, Ἑπειρωτικῶν Χαρτῶν καὶ Ἐγγράφων καὶ πατρογονικῶν κειμηλίων.

Φιλοδοξία τοῦ Δ. Συμβουλίου εἶναι νὰ ἐπιπλωθεῖ μὲ ἐπίπλωσιν ἡπειρωτικοῦ ρυθμοῦ καὶ παρακαλεῖ θερμῶς τοὺς Φίλους καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἐταιρείας ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ νὰ βοηθήσουν εἰς χρέμα ἢ εἰς ἀντικείμενα, ὥστε νὰ τελειωθεῖ ἓνα ἡπειρωτικὸ Πνευματικὸ Σπίτι, ποῦ θὰ εἶναι τὸ φιλόξενο Σπίτι κάθε πνευματικοῦ Ἑπειρώτη καὶ θὰ μπορεῖ νὰ «κοπιᾶσει» πρὸς μεγάλη μας χαρὰ.

Μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1978 ὁ λογαριασμός τῆς Πνευματικῆς Στέγης ἔχει αὐτὴ τὴν εἰκόνα.

Μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 9444 τῆς 23-6-78 Συμβόλαιο τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν κ. Ἀχιλ. Τσορτέκη ἀγοράστηκε ἀπὸ τὴν δικαιοπάροχο Γεωργία Ρούσου τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη ἀριθ. 7 ἀκίνητο ἀντὶ τιμήματος Δρχ. 1.575.000

Κατεβλήθησαν ἔξοδα μεταβιβάσεως. Δρχ. 81.111

Κατεβλήθησαν συμβολαιογραφικὰ ἔξοδα. Δρχ. 20.600

Συνολικὸν τίμημα Δρχ. 1.676.711

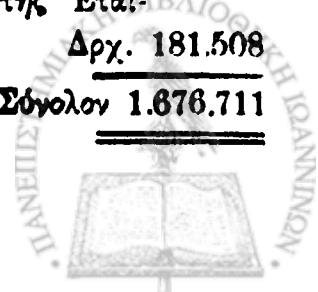
Εἰσπράχθησαν μὲ πίστωση τοῦ λογισμοῦ «Πνευματικὴ Στέγη» Δρχ. 1.436.203

Εἰσπράχθησαν ἀπὸ δανεισμὸ
α) Χριστ. Καλλιῆ 50.000

β) Ἄλέξ. Χ. Μαιμῶπουλο 10.000
Δρχ. 60.000

Ἀπὸ ἀποθεματικὰ τῆς Ἐταιρείας
Δρχ. 181.508

Σύνολον 1.676.711

MONUMENTUM AERE PERENIUS

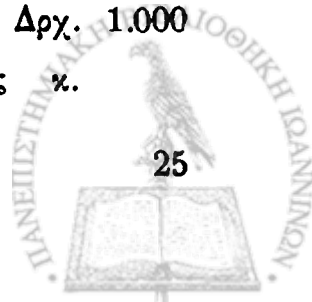
Ἡ «Πνευματικὴ Στέγη» δὲ στηριχθῆ στήν ἀγάπη τῶν ζώντων, πού δὲν ἐστέρεψε σὲ τοῦτον τὸν Τόπο. Ταυτόχρονα δὲ εἶναι ἡ «Πνευματικὴ Στέγη» μαυσωλεῖο στή μνήμη τῶν προαπελθόντων Ἑπειρωτῶν.

“Οστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει ὄδ’ ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανῶν θεοῖς φίλος ..

(Εὐριπίδη — Ἡρακλείδες)

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΤΕΓΗΣ

Ἐξοχ. Ἰωάννου καὶ Ἀσπασίας Ζήσης ἀπὸ Σιταριά Πωγωνίου ἐπιχειρηματίας στὸ Σουδάν εἰς μνήμην τῶν Γονέων του Ἰωάννου καὶ Ἀσπασίας Ζήσης.	Δρχ. 2.000	σεων (σύνολο δρχ. 10.000) Δρχ. 5.000
Ἐξοχ. Ταμίας τῆς Ἐταιρείας κ. Πελ. Οἰκονομίδης εἰς μνήμην τῶν Γονέων του Ἐπαμεινώνδα καὶ Ἀριστούλας (σύνολον Δρ. 2.000)	Δρχ. 1.000	
Ἐξοχ. Ἰωάννου καὶ Ἀσπασίας Ζήσης ἀπὸ Σιταριά Πωγωνίου ἐπιχειρηματίας στὸ Σουδάν εἰς μνήμην τῶν Γονέων του Ἰωάννου καὶ Ἀσπασίας Ζήσης.	Δρχ. 2.000	
Ἐξοχ. Ταμίας τῆς Ἐταιρείας κ. Πελ. Οἰκονομίδης εἰς μνήμην τῶν Γονέων του Ἐπαμεινώνδα καὶ Ἀριστούλας (σύνολον Δρ. 2.000)	Δρχ. 1.000	
Ἐξοχ. συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν κ. Ἀχιλ. Τσορτέκης εἰς μνήμην τοῦ πάππου του ἐκ Μητρὸς Χαράλαμπος Κυρλῆ ἐκ Καστανῆς Πωγωνίου (σύνολο 3.500)	Δρχ. 2.500	
Ἐξοχ. Κων. Κοῦρος	Δρχ. 1.000	
Ἐξοχ. Συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν κ. Ἀχιλ. Τσορτέκης εἰς μνήμην τοῦ ἐκ Μητρὸς πάππου του Χαράλ. Κυρλῆ ἀπὸ Καστανῆ Πωγωνίου.	Δρχ. 1.000	
Ἐξοχ. συνταξιούχος Δικαστικὸς κ.		
Ἐξοχ. συνταξιούχος Τραπεζικὸς καὶ Μέλος τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἑταιρείας κ. Χριστόδ. Καλλιδης, ἀπὸ Μπάγια Ζαγορίου, εὐεργέτης τῆς Ἐταιρείας, πλὴν τῶν παλαιῶν εἰσφορῶν του ἐκ. δρχ. 15.000, νέα εἰσφορά (σύνολον 25.000) δι’ ἐπίπλωσιν τῆς Π. Στέγης Ἑπειρωτικῶν ρυθμοῦ.	Δρχ. 10.000	
Ἐξοχ. αὐτὸς ἄτοκο δάνειο πρὸς συμπλήρωση τοῦ τμήματος ἀγορᾶς	Δρχ. 50.000	
Ἐξοχ. λογοτέχνης κ. Μανώλης Βῆτος νέα εἰσφορά του.	Δρχ. 500	
Ἐξοχ. ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ο.Η.Ε. κ. Βασίλειος Μέξης (Ἱεροσόλυμα) νέα εἰσφορά του.	Δρχ. 500	
Ἐξοχ. Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας κ. Ἀλέξ. Μαιμιάπουλος πρὸς συμπλήρωση τῶν χιλιοδράχμων δό-		

- Νίκος Πολυμερίδης εις μνήμην τῶν Γονέων του Ἰωάννου καὶ Χρύσας Πολυμερίδη. Δρχ. 2.000
- Ὁ λογοτέχνης κ. Βασίλειος Τσιάτης εις μνήμην τῶν γονέων του Εὐαγγέλου καὶ Χρυσούλας Τσιάτη. Δρχ. 1.000
- Ὁ συνταξιούχος Δικαστικὸς κ. Νίκος Πολυμερίδης εις μνήμην τῶν γονέων του Ἰωάννου καὶ Χρύσας Πολυμερίδη (ἐν δλω Δρχ. 9.000) Δρχ. 2.500
- Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μούντανος εις μνήμην Σωτηρίου καὶ Σοφίας Δεδέκου. Δρχ. 1.000
- Ὁ κ. Γεώργ. Σουλιώτης. Δρχ. 500
- Ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἡπειρωτ. Ἐταιρείας κ. Κων. Ἐξάρχος, συμβολαιογράφος, ἄτοκον δάνειον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τιμήματος ἀγορᾶς τῆς Πνευματικῆς Στέγης Δρχ. 15.000
- Ὁ αὐτὸς νέαν εἰσφορά του (σύνολον μέχρι σήμερον 24.000) καθιστάμενος καὶ εὐεργέτης τῆς Ἐταιρείας. Δρχ. 10.000
- Ἡ κυρία Ἐλπίδα Σπ. Δῆμα εις μνήμην τοῦ συζύγου τῆς ἀειμνήστου Σπυρ. Δῆμα δικηγόρου Ἀργυροκάστρου ἀπὸ Λάμπου Ζάππα Βορ. Ἡπείρου καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Εὐθυμίου Κυρούση ἀπὸ Πωγωνιανῆ (Βοστίνα) Ἡπείρου. Δρχ. 3.000
- Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Γεωργίου Βαλαύρδου εις μνήμην τοῦ Παύλου Κιτσανέλη ἀπὸ Ραβένια Πωγωνίου. Δρχ. 1.000
- Ὁ Ἀρχίατρος κ. Δημ. Γιούνης Ζιτσαῖος εις μνήμην τῶν Γονέων του Ἀμαλίας καὶ Γεωργίου Γιούνη νέα εἰσφορά του (σύνολο Δρ. 3.000) Δρχ. 1.000
- Ἡ κ. Ἐλένη Ἀλεξ. Μαιμμοπούλου τὸ ἰσότιμο ἀξίας εἰδῶν κυλικείου καὶ καθαριότητος τῆς Πνευμ. Στέγης Δρχ. 1.815
- Ὁ κ. Σπυρος Μπάγιας Δρχ. 1.000
- Ὁ κ. Δημ. Μασκαλέρης 6' δόση. Δρχ. 200
- Ὁ Ἀρχίατρος κ. Κων. Ντούλας συνδρομὴ Δελτίου Πνευμ. Ἐνημερώσεως. Δρχ. 200
- Ὁ κ. Δημοσθένης Παπαδόπουλος ὑπὲρ τῶν γενικωτέρων σκοπῶν τῆς Ἐταιρείας. Δρχ. 200
- Ὁ Ἐπίτιμος Γεν. Διευθυντῆς τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν κ. Θεοχ. Βαζάκας. Δρχ. 2.000
- Ὁ ἐπίτιμος Διευθυντῆς τοῦ Γεν. Λογιστηρίου τοῦ Κράτους κ. Θεοφ. Σωτηρίου εις μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ του Στεφάνου Ἀθαν. Σωτηρίου ἀπὸ Σελλειῶ Βορ. Ἡπείρου νέα εἰσφορά του (σύνολο Δρ. 2.500) Δρχ. 1.000
- Οἱ κυρίες Ὀλυμπιάς καὶ Θάλεια Βασιλείου Μιχαηλίδου μετὰ τὴν εὐκαιρίαν συμπληρώσεως τεσσαρῶν ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου καὶ Μεγάλου Εὐεργέτου τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων Γεωργίου Β. Μιχαηλίδου νέα εἰσφορά τους. Δρχ. 5.000
- Ἡ κυρία Νίκη Ἰωάν. Ἀγνάντη, ἰατροῦ, εις μνήμην τῶν ἀποβιωσάντων ἀγαπητῶν θείων τῶν Ἰ-

- ώαννη και Νουναύκας Ίωάννη
 Τρίμη, νέα εισφορά τους (σύνολο
 δραχ. 6.000) Δρχ. 2.000
- Ο κ. Φρίξος Τσίκος. Δρχ. 500
- Ο κ. Μιχαήλ Πάντος, συνταξιούχος
 ασφαλιστικός, Πρόεδρος της
 Ένώσεως Έπαρχίας Δελδίνου
 Βορ. Ήπειρου νέα εισφορά του.
 (σύνολο δραχ. 2.500) εις μνήμην
 της προσφιλοῦς συζύγου του
 Κασσιανής. Δρχ. 1.000
- Ο επίτιμος Δήμαρχος Δελδινακίου
 κ. Ματθαῖος Βαλκώνης εις μνή-
 μην τῶν Γονέων του νέα εισφορά
 του (σύνολο Δρχ. 14.000) Δρχ. 2.000
- Ο αὐτὸς «παπποῦς» Βαλκώνης, συ-
 νεχίζοντας τὴ μέριμνά του γιὰ
 τὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἐταιρείας
 στέλλει τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴ Ἐ-
 πιθεώρηση «Ἡλιος» εις μνήμην
 τῶν γονέων του.
- Ο Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας κ.
 Ἀλέξ. Χ. Μαιμῶπουλος πρὸς
 συμπλήρωση τοῦ τιμήματος ἀγο-
 ρᾶς τῆς Πνευματικῆς Στέγης ἀ-
 τοκο Δάνειο. Δρχ. 10.000
- Ο Πρόεδρος τῆς ΠΟΑΚ (Πανα-
 πειρωτικῆς Ὀμοσπονδίας Ἀ-
 μερικῆς καὶ Καναδᾶ), Ιατρός κ.
 Βασίλειος Φῶτος, ἀπὸ Πολύ-
 τσανη Βορ. Ήπειρου. Δρχ. 13.500
- Ο Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἐταιρείας
 κ. Στάθ. Λαμπρίδης ἐπίτιμος
 Γυμνασιάρχης συμπλήρωση τῆς
 εισφορᾶς του (σύνολο Δρ.
 10.000) Δρχ. 2.000
- Ο κ. Ἀχιλ. Τσορτσέκης συμπλη-
 ρωματικὴ εισφορά του (Σύνολο
 4.000) Δρχ. 500
- Ο κ. Μιχ. Παπαδόπουλος (Νέα
- Γεωργία Ἑνωμ. Πολιτειῶν)
 εις μνήμην τοῦ πατρὸς του Γεωρ-
 γίου Παπαδοπούλου ἀπὸ Γεωρ-
 γουτσάτες Βορ. Ήπειρου. Δρχ. 1.000
- Ἡ κυρία Ἑλένη Ἀλεξ. Μαιμω-
 πούλου ἀξία εἰδῶν κυλικείου
 Δρχ. 720
- Ἡ κυρία Γεωργία Ρούσου ἀξία
 φυγείου δωρηθέντος στὴν Ἐ-
 ταιρεία (κατ' ἀποτίμηση) Δρχ.
 3.500
- Ο ὀδοντίατρος κ. Ίωάν. Βεζιάνης
 ἀπὸ Τσιάτιστα Βορ. Ήπειρου
 εις μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ του ἀει-
 μνήστου Εὐαγγέλου Βεζιάνη
 Δρχ. 5.000
- Οἱ κυρίες Ἰφιγένεια Ποταμιάνου
 καὶ Ἀλεξάνδρα Ζωῖδου εις μνή-
 μην τοῦ ἀδελφοῦ των Μάνθου
 Ζωῖδη. Δρχ. 2.000
- Ο κύριος Κώστας Ζαμπόπουλος
 εις μνήμην τοῦ πολυκλαύστου υἱ-
 οῦ του Εὐριπίδη Ζαμποπούλου.
 Δρχ. 2.000
- Ο κ. Γεώργιος Βίκας ἀπὸ Ίωάν-
 νινα Δρχ. 1.000
- Ἐπαναλαμβάνονται τὰ ἀπὸ τυπογραφικὴ
 ἀδελφία μὴ καταχωρισθέντα στὸ Γενικὸ
 Πίνακα εισφορῶν (Δελτίο ἀριθ. 30).
- Ο Ἐπίτιμος Γεν. Διευθυντῆς Προ-
 εδρίας Κυβερνήσεως κ. Ίωάννης
 Μπέτος α' καὶ β' δόσεις Δρχ. 6.000
- Ο ταξίαρχος κ. Βουλόδημος ἀπὸ
 Καπέσοβο Ζαγορίου εις μνήμην
 τῶν Γονέων του Μιχαήλ καὶ
 Γλυκερίας Δρχ. 1.000
- Ο Καθηγητῆς κ. Ἀλκης Παρ-
 τσάλης εις μνήμην τοῦ Πατρὸς
 του. Δρχ. 1.000

(ἀπὸ σελίδα 2 ἐξωφύλλου)

25. ΓΕΩΡΓ. ΑΧ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ: Ἰωάννης Βηλαράς, ὁ Ἡπειρώτης λατροφιλόσοφος, ποιητὴς καὶ λόγιος, 1969.
26. ΖΗΣΗ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: Σπύρος Χασιώτης, ὁ Ἡπειρώτης πατὴρ τῆς Γεωργίας, 1969.
27. ΒΑΣΙΛΗ ΚΡΑΨΙΤΗ: Τὸ νόημα τοῦ Σουλίου, 1969.
28. ΒΙΒΙΣ ΔΗΜ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ: Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ καὶ οἱ Ἡπειρώται Ἐθνικοὶ Ἐδεργέται, 1970.
29. Κ. Δ. ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ: Αἱ Ἡπειρώτισσαι εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, 1970.
30. ΙΩΑΝ. ΒΟΓΑ: Ἡ θέσις τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος, 1970.
31. ΑΛΚΗ ΜΑΝΘΟΥ: Ἡπειρώται δημοσιογράφοι στὴ Ρουμανία, Θωμᾶς Πασγίδης, 1970.
32. ΑΛΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ: Ἀπόστολος Ἀρσάκης καὶ ἡ Φιλεκαϊδευτικὴ Ἑταιρεία, 1970.
33. ΙΩΑΝ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ: Ἡ πνευματικὴ κατάστασις στὰ Γιάννινα στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος, ὅπως τὴν εἶδαν οἱ ξένοι περιηγηταί, 1971.
34. ΑΘΑΝ. ΣΟΥΡΑ: Ἡ συμβολὴ τῶν Ἀδελφῶν Ριζάρη εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, 1972.
35. ΓΕΩΡΓ. ΑΧ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ: Κομπογιαννίτες, Ματσουκάδες, οἱ ξακουσμένοι αὐτοδίδακτοι γιατροὶ ἀπ' τὸ Ζαγόρι τῆς Ἡπέρου, 1972.
36. ΑΛΚΗ ΜΑΝΘΟΥ: Ἡπειρώται δημοσιογράφοι στὴ Ρουμανία. Σπ. Σίμος — Ζαχ. Σαρδέλλης κλπ. 1973.
37. ΓΡΗΓ. ΓΚΙΖΕΛΗ: Ἡ λειτουργία τῶν Βορειοηπειρωτικῶν τραγουδιῶν τῆς ἀγάπης, 1973.
38. Γ. Θ. ΜΑΡΑΖΙΩΤΗ: Ὁ Ἡπειρώτης Ἐναπόστολος Πέτρος Ἡπίτης, 1973.
39. Β. Γ. ΒΕΤΣΟΠΟΥΛΟΥ: Ὁ γάμος στὴν Πυρσόγιαννη τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, 1973.
40. ΑΛΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ: Λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ. Ἡπειρώτες μαστόροι καὶ γεφύρια, 1973.
41. ΔΗΜ. Τ. ΝΟΤΗ ΜΠΟΤΣΑΡΗ: Ἀγῶνες ἐλευθερίας, 1973.
42. ΣΤΑΘΗ Δ. ΛΑΜΠΡΙΔΗ: Χριστόδουλος Κλονάρης, Ζαγορίτης, 1975.
43. ΕΤΑΓ. Κ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ: Παραλειπόμενα καὶ κατάλοιπα τοῦ παναρχαίου πρώτου ἐν Ἡπέρω Μαντείου Δωδώνης, 1975.
44. ΕΜΜΑΝ. Γ. ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ: Ἡ Ἡπειρος καὶ τὸ Εἰκοσιένα, 1975.
45. ΔΗΜ. Σ. ΛΟΥΚΑΤΟΥ: Ὁ Παρομιμαχὸς λόγος τῶν Ἡπειρωτῶν 1976.
46. ΠΑΥΛΟΥ Γ. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ: Μνήμη Γεωργίου Γκάλογου, 1977.
47. ΑΘ. ΚΙΤΣΟΥ: Θεσπρωτικὴ Γῆ, 1977.
48. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΤΣΟΥΚΑΝΕΛΗ: Χαράλαμπος Κατσιμητρος, Πρόμαχος τῆς Ἡπέρου, 1978.

ΣΗΜ. —Οἱ ἐκδόσεις τῆς Ἑταιρείας κατὰ καταστατικὴν διάταξιν διανέμονται δωρεάν ἐν βιβλιοθήκῃ. Ἰνστιτούτα, Σχολεῖα τῆς Ἡπέρου καὶ οἱ πνευματικῶς ἀνθρώπους ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Βιβλία που λάβαμε:

- Δωδώνη: Ἐπιστημονική Ἐπετηρίδα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων: Τόμος Ἐκτος Ἰωάννινα 1977.
- Νικολάου Κ. Παπαδοπούλου: Ἡ Δούβιανη τῆς Δροπόλεως Β. Ἡπείρου, Ἀθήναι 1970.
- Τοῦ ἰδίου: Δροπολίτικα. Σειρά Α', Ἀθήναι 1972.
- Τοῦ ἰδίου: Ἡ Δρόπολις τῆς Βορείου Ἡπείρου κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν (1430-1913), Ἐν Ἀθήναις 1976.
- Γεωργίου Χαράλ. Παπαδοπούλου: Ἡ Δερβητσάνη τῆς Κάτω Δροπόλεως Ἀργυροκάστρου, Ἀθήναι 1978.
- Κώστα Δ. Δέδε: Δρυμάδες Χειμάρρας. Ἀθήναι 1978.
- Μανώλη Γ. Βήτου: Ὁ Βιοπαιλιστής, Ἀθήναι 1978.

Ὁ κ. Μ. Βαλκώνης ἀπέστειλε πρὸς πλουτισμὸν τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἡπ. Ἐταιρείας καὶ εἰς μνήμην τῶν γονέων του, 12 τόμους δεμένους τῆς Ἐγκυκλοπαιδικῆς Ἐπιθεωρήσεως «Ὁ Ἥλιος» καὶ 20 τεύχη ἄδετα τῶν ἐτῶν 1938 - 1947.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ - ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

- Νεανικοὶ παλμοί. Δελτίον Σπουδαστῶν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου Βελλᾶς. Ἔτος Α. ἀρ. 3-4-5 καὶ 6 (1978).
- Περιοδ. Ὁ «Φυσιολάτρης» (Ἀθήναι) τχ. 355 - 356 - 369 - 360 (1978).
- Περιοδ. «Κρυστάλλης», τχ. 144 - 145-

146 - 147 - 148 - 149 - 150 - 152
153 - 154 - 161 - 162 - 163 (Πειραι-
τύς).

- Ἐφημ. «Ἡπειρωτικὴ» (Ἰωάννινα) φ. 21 - 22 - 24 - 25 - 26 - 28 - 29 - 30 - 31 - 32 - 33 - 35 - 36 (1978).
- Ἐφημ. Πυρσὸς Βορείου Ἡπείρου (Ἀθήναι) φ. 3 - 4 - 5 - 6 - 7 - 8 - 9 - 10 - 11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16 - 17 - 18 - 19 - 21 - 22 - 23 - 24 - 25 - 26 - 27 - 29 - 30 - 31 (1978).
- Ἐφημ. Τὰ «Θεοδώριανα» (Ἀθήναι) φ. 40 - 41 - 42 - 43 - 45 - 47 - 48 - 49 - 50 - 51 - 52 - 53 - 54 - 55 - 56 - 57 - 58 - 60 - 61 - 62 - 63 - 64 - 66 - 67 - 68 - 69 - 70 - 71 - 72 - 73 - 74 - 76 - 77 - 78 - 80 - 81 (1978).

Παράκλησις: Ὅπως ἀποσταλοῦν διὰ τὴν Βιβλιοθήκην τὰ ἐλλείποντα τεύχη ἢ φύλλα τῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων.

Π. Οἶκ.

«ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Μηνιαία ἔκδοσις τῆς ὁμωνύμου
Ἐταιρείας.

Ἀθήναι — Μαυρομιχάλη 7 (Τ.143)

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ

Ἀλέξ. Χ. Μαρμόπουλος

Ἀγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς
ὁδὸς Τερψιθέας 64

Τηλ. 6511.669 — 3634.152

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Φώτιος Παντ. Εὐσταθίου

Βαλτετσίου 6 — Ἀθήναι
Τηλ. 3634.716

Τυπώνεται σὲ 3.000 ἀντίτυπα καὶ ἀποστέλλεται στὰ Μέλη καὶ τοὺς Ἀκροατὰς μὲ προαιρετικὴ συνδρομὴ.

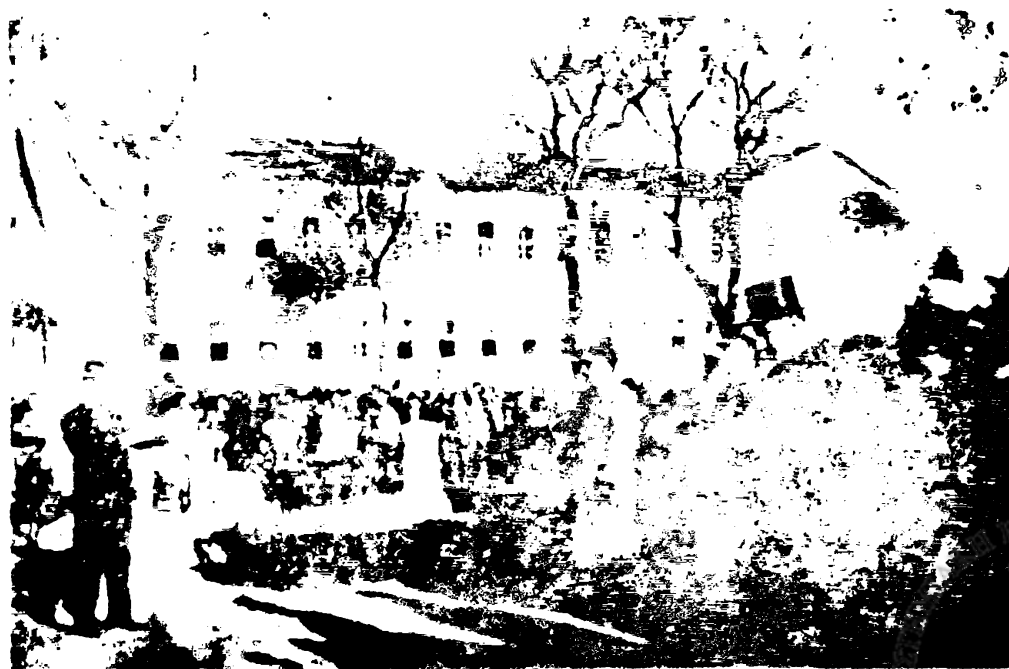
ΑΛΕΞ. Σ. ΤΣΟΥΚΑΝΕΛΗ

ΧΑΡΑΛ. ΚΑΤΣΙΜΗΤΡΟΣ ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(“Ένα βιβλίο που δεν μπορεί να λείπει από
καμιά Έπειρωτική Βιβλιοθήκη”).

ΣΤ. Το Στρατηγείο της VIII Μεραρχίας στα Γιάννινα. Το ιστορικό Ώρολόγι στην παλιά του θέση απέναντι.

Παράδοση της σημαίας. Στο βάθος οι παλαιοί στρατιώ-
νες των Ίωαννίνων, που δεν υπάρχουν πιά.

**Ο Κατσιμήτρος μπροστά από τη Σπηλιά — Στρατηγείο
στο Καλπάκι με το αιώνιο χαμόγελο της αισιοδοξίας.**

Ένα γράμμα για σας

Άγαπητή κυρία - Άγαπητέ κύριε,

Στα 25 χρόνια γιορτάζονται συνήθως οι άργυροι γάμοι. Έμεις λοιπόν γιορτάζουμε φέτος την χρυσή μας επέτειο μαζί σας.

Γιατί φέτος συμπληρώνονται 50 δόκνηρα χρόνια από τότε που δειλά-δειλά οι πρώτες Έλληνίδες νοικοκυρές (ή μαμά σας, ή γιαγιά σας, κάποιο δικό σας αγαπημένο πρόσωπο) μαγείρεψε για πρώτη φορά μακαρόνια MISKO.

50 δόκνηρα χρόνια από τότε που για πρώτη φορά άκουσθηκε ή βροντερή φωνή του καλόγερου "Ακάκιε τὰ μακαρόνια νὰ είναι MISKO..." Μισός δηλαδή αιώνας.

Σ' όλο αυτό το διάστημα τὰ μακαρόνια MISKO έμειναν πρώτα σέ κατανάλωσι. Αυτό δέν είναι τυχαίο. Όφείλεται σ' εκείνο που συνήθως τὸ λένε άμοιβαία έκτίμησι. Σεις έχετε καλό γούστο. Καί ή MISKO δέν σκέφτηκε ποτέ τὸ παραπάνω κόστος, που χρειάζεται για νὰ έπιτυχη κορυφαία ποιότητα.

Χρησιμοποίησε πάντοτε διαλεγμένα σιμιγδάλια, πάντοτε τὰ πιά σύγχρονα μηχανήματα, ακολουθήσε τὸν πιὸ έξελιγμένο τρόπο (know-how) παραγωγής. Αποτέλεσμα. Τὰ MISKO όχι μόνον είναι τὰ πρώτα μακαρόνια στήν Ελλάδα, άλλα και έξάγονται έξακολουθητικά σέ σοβαρές ποσότητες, στήν Italia, στήν υπόλοιπη Εύρώπη, στήν Αμερική, στήν Καναδά και στήν Μέση Ανατολή.

Σήμερα ένα στά τρία σπιτία μαγειρεύει MISKO.

Νομίζουμε λοιπόν ότι ένα άπλο εύχαριστώ δέν φάνει. Ίδω γρόφουμε αυτό τὸ γράμμα, για νὰ σας ύποσχεθούμε ότι ή MISKO θά συνεχίση άκούραστα τίς προσπάθειές της για νὰ σας προσφέρει δ.τι καλύτερο μπορεί νὰ ύπάρξη στήν παγκόσμιο βιομηχανία τῶν ζυμαρικῶν.

Σας εύχαριστοῦμε άλλη μιὰ φορά για τήν άγάπη σας.

MISKO

1927 - 1977

MISKO

50 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΩΤΑ

ηρθε το νεο

PEUGEOT 305

το φθηνότερο ακριβο αυτοκινητο

Ηρθε τώρα και στην Ελλάδα το νεο PEUGEOT 305, το αυτοκινητο που τόσο εντυπωσιασε την Ευρωπαϊκη αγορά.

Το νεο PEUGEOT 305 είναι η πιο προηγμενη τεχνολογια των αυτοκινητων.

Συνδιαζει ταυτοχρονα αξιοσημια ασφαλια, ανεση, οικονομια επενδυση και αντοχη.

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:

α) Δυνατοτητες που μονο μεγαλυτερα του αυτοκινητα μπορούν και

προσφερουν

β) Τη μεγαλυτερη δυνατη οικονομια και

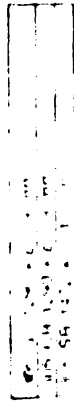
γ) Επειδη είναι PEUGEOT, τη μεγαλυτερη τιμη αντικαταστασης στο

καθε αλλο αυτοκινητο.

Μερικοι ισως το θεωρησουν λιγο ακριβο αν ομως σκεφθουν τα

πλεονεκτηματα του θα συμφωνησουν οτι

το νεο PEUGEOT 305 είναι το φθηνότερο ακριβο αυτοκινητο!!!

PEUGEOT

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΙΜΠΟΡΤΕΣ Α.Ε.
ΕΡΕΣΙΑΣ ΕΥΡΕΤΕΑ 11572 ΡΑΦΗ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΙΣ ΤΡΑΜΒΕΣ 11572
ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΣ ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ ΤΗΣ ΕΜΜΑΔΑΣ

